

Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

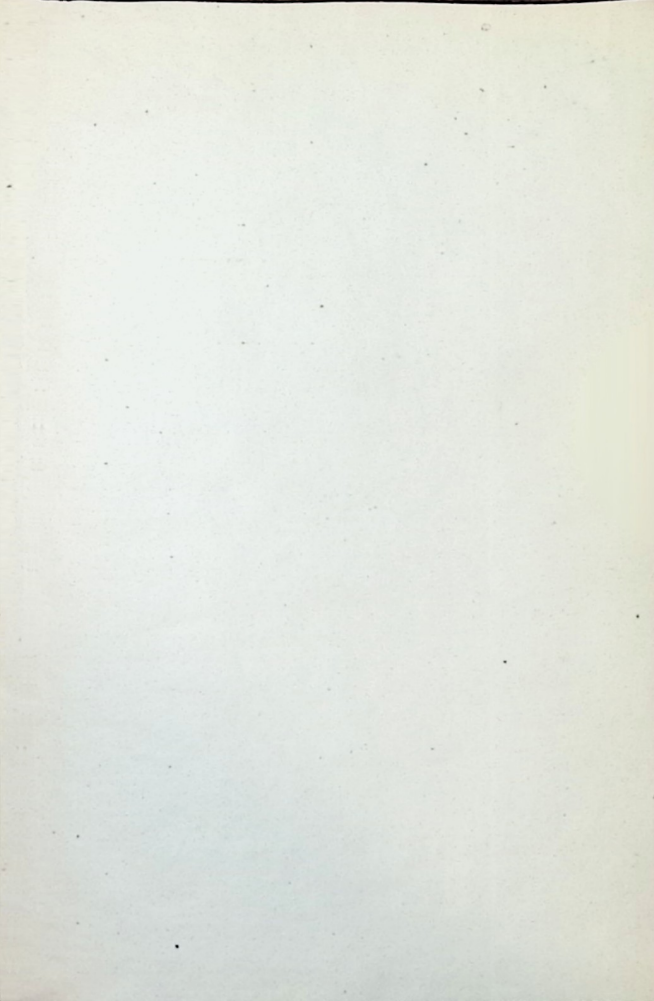
Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

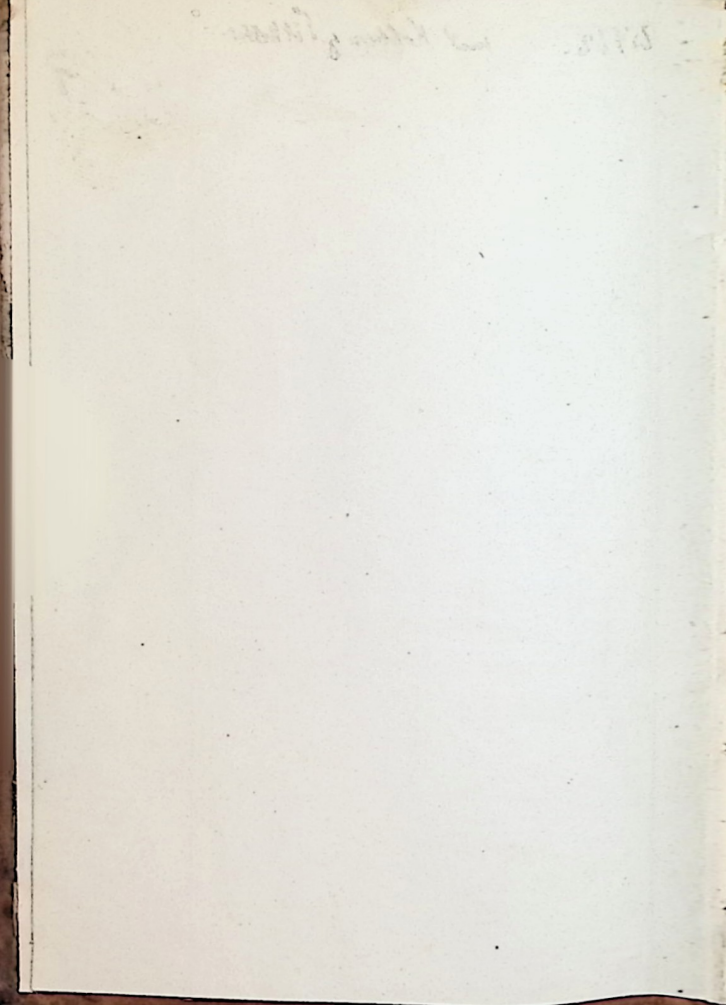
<https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm>

Udarbejdet af Niels Jensen

25460.

254/2.

mit Kabben & Fittchen.

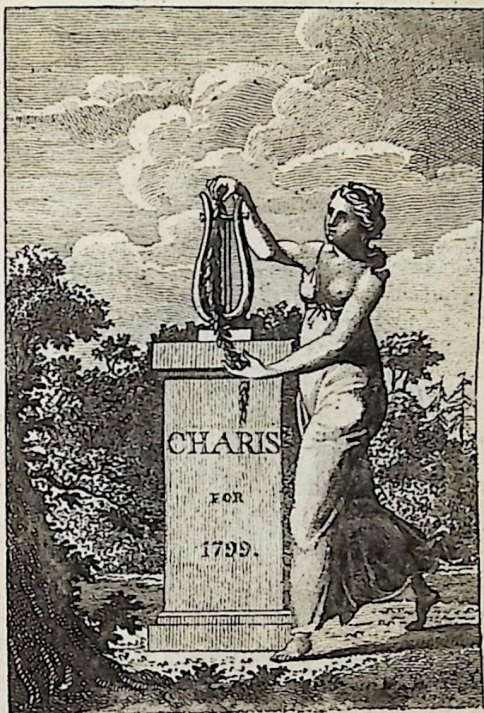
100

8/3.

Haren Hirschland.

Graet.

A. H. R. de la Roche

R i s b e n h a v n .

Forlagt af Directeur Johan Fredrik Schults,
Kongelig og Universitets ; Bogtrykker.

05.9

Ch 24 :

Magasin

37 5256

2

U l m a n n

for

May 1799.

2 0 0 6 11 4 13

207

207 11 11 11

Formørkelfer.

I Aaret 1799 indtræffe vel tvende Formørkelfer
i Solen; men Ingen af dem bliver at see hos os,
eller paa noget andet Sted i Europa. Maanen bli-
ver aldeles ikke formørket.

Formularien

2. Hauptabschnitt: Die deutsche Formulare
I. Abschnitt: Die deutsche Formulare
II. Abschnitt: Die deutsche Formulare
III. Abschnitt: Die deutsche Formulare

Januarus eller Glugmagede har 31 Dage.

Di 1 Nytaar	adignat 1. 8
D 2 Abel	Simleghat 2. 8
E 3 Enok	
F 4 Metusalem	adignat 3. 8
Lo 5 Simeon	adignat 4. 8
G 6 Hellig 3 Konger	adignat 5. 12
M 7 Knud Hertug	My. Al. 5. 7
Di 8 Erhard	Min. Form. 2
D 9 Julianus	adignat 6. 8
E 10 Paul Exem.	adignat 7. 8
F 11 Hygenius	adignat 8. 8
Lo 12 Reinhold	adignat 9. 8
G 13 1. G. efter Hellig 3 K.	adignat 10. 8
M 14 Felix	Første M. Al. 4.
Di 15 Maurus	50. M. Form.
D 16 Marcellus	adignat 11. 8
E 17 Antonius	adignat 12. 8
F 18 Priska	
Lo 19 Pontianus	adignat 13. 8
G 20 Septuagesima	adignat 14. 8
M 21 Agnes	Fuld M. Al. 6.
Di 22 Binsent	29. M. Eferm.
D 23 Emerensius	adignat 15. 8
E 24 Timoteus	adignat 16. 8
F 25 Pauli Dvendsse	adignat 17. 8
Lo 26 Polycarp	adignat 18. 8
G 27 Sexagesima	adignat 19. 8
M 28 Kronprinds Frederik Sidste	M. Al. II.
Di 29 Christia den 7des Fodsel	42. M. Form.
D 30 Louise	adignat 20. 8
E 31 Vigilius	adignat 21. 8

Februarius eller Blidemaaned har 28 Dage.

F 1 Brigida
Lo 2 Kyndelmisse

G 3 Fastelavn
M 4 Veronika
Ti 5 Hvide Tirsdag
D 6 Afte Onsdag
E 7 Mikard
F 8 Korinta
Lo 9 Apollonia

Ny ☉ Kl. 9. 4
M. Efterm.

G 10 1 Søndag i Faste
M 11 Eufrosius
Ti 12 Eufalia
D 13 Tamperdag
E 14 Valentin
F 15 Faustinus
Lo 16 Juliana

Første ☿ Kl. 1.
34 M. Form.

G 17 2 Søndag i Faste
M 18 Juliane Sofie
Ti 19 Ammon
D 20 Eufarius
E 21 Samuel
F 22 Peder's Stol
Lo 23 Papius

Fuld ☿ Kl. 5.
55 M. Form.

G 24 3 Søndag i Faste
M 25 Viktorii
Ti 26 Jøger
D 27 Prokopius
E 28 Allegnard

Sibste ☿ Kl. 9.
12 M. Efterm.

Martius eller Tordmaaned har 31 Dage.

F 1 Albinus

Lo 2 Simplifus

S 3 Midfaste

M 4 Aldrian

Ti 5 Teofilus

D 6 Fulgent

E 7 Perpetua

F 8 Beata

Lo 9 40 Niddere

Ny ☉ Kl. 2.

23 M. Esterm.

S 10 5 Søndag i Faste

M 11 Eula

Ti 12 Gregorius

D 13 Masedon.

E 14 Eutychius

F 15 Sakarius

Lo 16 Gudmund

Første ☉ Kl. 7.

12 M. Esterm.

S. 17 Palme Søndag

M 18 Alexander

Ti 19 Josef

D 20 Gordius

E 21 Skiertorsdag

F 22 Langfredag

Lo 23 Fidelis

Fuld ☉ Kl. 3.

41 M. Esterm.

S 24 Paaske dag

M 25 2den Paaske dag

Ti 26 Gabriel

D 27 Rastor

E 28 Eustatius

F 29 Jonas

Lo 30 Quirin

Sidste ☉ Kl. 8.

27 M. Form.

S 31 1 Ester Paaske

April eller Saaremaaned har 30 Dage.

M 1 Hugo

Ti 2 Teodosius

D 3 Nisatas

L 4 Ambrosius

F 5 Irenæus

Lo 6 Sixtus

Ny ☉ Kl. 8.
12 M. Form.

S 7 2den Sønd. efter Paaske

M 8 Janus

Ti 9 Prokopius

D 10 Esaiel

L 11 Leo

F 12 Julius

Lo 13 Justinus

Første ☿ Kl. 8.
39 M. Form.

S 14 3die Sønd. efter Paaske

M 15 Christian 5tes Fødsel

Ti 16 Mariane

D 17 Anisetus

L 18 Eleuterius

F 19 Bededag

Lo 20 Sulpesius

Fuld ☉ Kl. 0.
30 M. Form.

S 21 4de Sønd. efter Paaske

M 22 Kajus

Ti 23 Georgius

D 24 Albertus

L 25 Markus Evangelist

F 26 Cletus

Lo 27 Charlotte

Sidste ☿ Kl. 9.
18 M. Efterm.

S 28 5te Sønd. efter Paaske

M 29 Petr. Mart.

Ti 30 Severus

Mai eller Maimaged har 31 Dage.

D 1	Filip Jakob	
E 2	Christi Himmelfart	
F 3	Kaarssmijsse	
Lo 4	Florianus	
G 5	6te Sønd. efter Paaste	Ny ☉ Kl. 1.
M 6	Joh. Unt. Port.	4 M. Form.
Ti 7	Flavin	
D 8	Stanislaus	
E 9	Kaspar	
F 10	Gordianus	
Lo 11	Marmercus	
G 12	Pindse dag	Første ☉ Kl. 5.
M 13	2den Pindse dag	58 M. Esterm.
Ti 14	Christian	
D 15	Tamperdag	
E 16	Sara	
F 17	Bruno	
Lo 18	Erik	
G 19	Trinitatis	Fuld ☉ Kl. 8.
M 20	Angelika	47 M. Form.
Ti 21	Helena	
D 22	Kastus	
E 23	Christi Fegem	
F 24	Ester	
Lo 25	Urbanus	
G 26	1 Sønd. efter Trinit.	Sidste ☉ Kl. 6.
M 27	Eufanús	2 M. Esterm.
Ti 28	Wilhelm	
D 29	Maximin.	
E 30	Wigandus	
F 31	Petronella	

Juni eller Skiersommer har 30 Dage.

U 1 Nikodemus

S 2 2 Søndag efter Trinit.

M 3 Erasmus

Ti 4 Optatus

D 5 Bonifacius

T 6 Robertus

F 7 Jeremias

U 8 Medardus

Ny ☉ Kl. 3.
56 M. Efterm.

S 9 3 Søndag efter Trinit.

M 10 Onufrius

Ti 11 Barnab.

D 12 Basilus

T 13 Cyrillus

F 14 Rufinus

U 15 Vitus

Første ☉ Kl. 6.
16 M. Form.

S 16 4 Søndag efter Trinit.

M 17 Botolfus

Ti 18 Leonfus

D 19 Servasius

T 20 Sylverius

F 21 Albanus

U 22 10,000 Martyrer

Fuld ☉ Kl. 4.
54 M. Efterm.

S 23 5 Søndag efter Trinit.

M 24 St. Hans Dag

Ti 25 Prosper

D 26 Pelagius

T 27 7 Sovere

F 28 Eleonora

U 29 Petri Pauli

Sidste ☉ Kl. 4.
6 M. Form.

S 30 6 Søndag efter Trinit.

Juli eller Ormemaaned har 31 Dage.

M 1	Leobaldus	
Ti 2	Marie Besøgelse	
D 3	Kornelius	Ny ☉ Kl. 4.
T 4	Ulrik	18 M. Form.
F 5	Andhelmus	
So 6	Dion	

S 7 7 Søndag efter Trinit.

M 8	Riold	
Ti 9	Gostrata	
D 10	Wilh. Karol.	Første ☉ Kl. 5.
T 11	Josva	2 M. Form.
F 12	Elias	
So 13	Christiana	

S 14 8 Søndag efter Trinit.

M 15	Apost. Desing	
Ti 16	Eufanna	
D 17	Ulerius	Fuld ☉ Kl. 2.
T 18	Arnolfus	8 M. Form.
F 19	Iusta	
So 20	Margrete	

S 21 9 Søndag efter Trinit.

M. 22	Marie Magdalene	
Ti 23	Apollinaris	
D 24	Christina	Sidste ☉ Kl. 9.
T 25	Jakobus	26 M. Efterm.
F 26	Anna	
So 27	Marta	

S 28 10 Søndag efter Trinit.

M 29	Oluf	
Ti 30	Abdon	
D 31	Germanus	

August eller Høstmaaned har 31 Dage.

E 1	Peder's Fængsel	Ny Kl. 2.
F 2	Hannibal	33 M. Efterm.
Lo 3	Nikodemus	
S 4	11 Søndag efter Trinit.	
M 5	Dövaldus	
Ti 6	Christi Forklaring	
D 7	Donatus	
E 8	Nut	Første Kl. 9.
F 9	Romanus	36 M. Form.
Lo 10	Laurensius	
S 11	12 Søndag efter Trinit.	
M 12	Klara	
Ti 13	Hipolitus	
D 14	Eusebius	
E 15	M. Himmelf.	Fuld Kl. 1.
F 16	Wakus	16 M. Efterm.
Lo 17	Anastasius	
S 18	13 Søndag efter Trinit.	
M 19	Sebaldus	
Ti 20	Bernhard	
D 21	Salomon	
E 22	Symeonin.	
F 23	Sakus	Sidste Kl. 3.
Lo 24	Sofie Frederike	12 M. Efterm.
S 25	14 Søndag efter Trinit.	
M 26	Irenaus	
Ti 27	Gebhard	
D 28	Lovise	
E 29	Johannes Halsbuggelse	
F 30	Benjamin	Ny Kl. 11.
Lo 31	Berta	50 M. Efterm.

September eller Siftemaaned har 30 Dage

S 1 15 Søndag efter Trinit.

M 2 Elisa

Ti 3 Serafi

D 4 Juliane Marte

E 5 Regina

F 6 Magnus

So 7 Robert

Første Kl. 3.
47 M. Eterm.

S 8 16 Søndag efter Trinit.

M 9 Gorgonius

Ti 10 Burkard

D 11 Hillebertus

E 12 Guido

F 13 Syprianus

So 14 † Ophaielse

Fuld Kl. 3.
23 M. Form.

S 15 17 Søndag efter Trinit.

M 16 Eufemia

Ti 17 Lambert

D 18 Tamperdag

E 19 Constantia

F 20 Tobias

So 21 Matens

S 22 18 Søndag efter Trinit.

M 23 Vinus

Ti 24 Tekla

D 25 Kleofas

E 26 Adolfus

F 27 Rosmus

So 28 Benseßlaus

Sidste Kl. 8.
16 M. Form.

S 29 19 Søndag Efter Trinit.

M 30 Hieronimus

Ny Kl. 8.
54 M. Form.

Oktober eller Sædemaaned har 31 Dage.

Di 1 Remigius

D 2 Ditlev

E 3 Mette

F 4 Frausiskus

So 5 Placidus

S 6 20 Søndag efter Trinit.

Første M. Kl. 6.

M 7 Amalia

24 M. Efterm.

Di 8 Ingeborg

D 9 Dionysius

E 10 Gereon

F 11 Prinds Frederik

So 12 Maximilian

S 13 21 Søndag efter Trinit.

Fuld ☾ Kl. 8.

M 14 Kalixtus

15 M. Efterm.

Di 15 Hedevis

D 16 Gallus

E 17 Florentinus

F 18 Luk. Evang.

So 19 Balthasar

S 20 22 Søndag efter Trinit.

M 21 11,000 Jomfr.

Største ☾ Kl. 11.

Di 22 Kordula

34 M. Efterm.

D 23 Søren

E 24 Proklus

F 25 Krispus

So 26 Amandus

S 27 23 Søndag efter Trinit.

M 28 Kronprinds, Maria

Ny ☾ Kl. 6.

Di 29 Marsissus

26 M. Efterm.

D 30 Charl. Lovise

E 31 Euterus

November eller Slagtemaaned har 30 Dage.

F 1 Alle Helgen

Lo 2 Alle Sieler

S 3 24 Søndag efter Trinit.

M 4 Otto

Ti 5 Malakias

D 6 Leonhard

T 7 Engelbret

F 8 Kladius

Lo 9 Teodoruſ

S 10 25 Søndag efter Trinit.

M 11 Morten Bispe

Ti 12 Torfeld

D 13 Arkadius

T 14 Frederik

F 15 Leopoldus

Lo 16 Demar

S 17 26 Søndag efter Trinit.

M 18 Heshius

Ti 19 Elisabet

D 20 Volkmarus

T 21 Marie Dfring.

F 22 Sestilia

Lo 23 Klemens

S 24 27 Søndag efter Trinit.

M 25 Catharina

Ti 26 Konrad

D 27 Zakundus

T 28 Sofie Magdalene

F 29 Saturnius

Lo 30 Christiaan den 6te Fodsel

Første Kl. 0.
22 M. Efterm.

Fuld Kl. 2.
59 M. Efterm.

Sidste Kl. 0.
40 M. Efterm.

Ny Kl. 4.
41 M. Form.

December eller Christmaaned har 31 Dage.

S 1 1 Søndag i Advent

M 2 Bibiana

Ti 3 Evend

D 4 Barbara

E 5 Sabina

F 6 Nikolaus

Ls 7 Vigaton

Første Kl. 4.
19 M. Form.

S 8 2 Søndag i Advent

M 9 Rudolphi

Ti 10 Judit

D 11 Damasus

E 12 Epimachus

F 13 Rufa

Ls 14 Krespus

Fuld Kl. 9.
47 M. Form.

S 15 3 Søndag i Advent

M 16 Lazarus

Ti 17 Albina

D 18 Tønderdag

E 19 Memesius

F 20 Abraham

Ls 21 Tomas

Sidste Kl. 11.
32 M. Efterm.

S 22 4 Søndag i Advent

M 23 Torlakus

Ti 24 Adam

D 25 Juledag

E 26 St. Stephani

F 27 Johannes Evang.

Ls 28 Børnedag

Ny Kl. 3.
42 M. Efterm.

S 29 Sønd. imell. Jul og Nytaar

M 30 David

Ti 31 Sylvester

Tilbageblif

fra

Evigheden.

E t D i g t ,

helliget

Overkrigskommissair Birch.

Οὐκ ἔστιν ἄδεν δεινόν, ὥδ' εἰπεῖν ἔπος,

Ουδὲ πάθος ἔδ' εὐσφορὰ θεήλατος

Ἦσ' ἔκ' ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Euripidis Orest.

Til Sang igien, o Nordens Sanggudinde!

Du byder mig med himmelsk Mildhed op,

Mig vinkende fra Diergets steile Top —

„Kom hld, og her Du skal dit Pindus finde.“ —

„Hvi vandrer Du saa taus i Dalens Skiod!
 O Digter! sig: hvi Du din Pande rynker,
 Hvi Haanden mat fra gyldne Harpe synker?
 Du har min Gunst og Kildens Vand og Brod///

„Lad Stormand haanligen din Sang bortslænge,
 Omsvævet af sin Hyslers Birak: Duust;
 Lad Udslingen for Vren kiobe Gunst,
 Og Udslingen til denne Birak trænge///

„Da første Gang jeg Harpen rakte dig,
 Var den dit Alt; dens omme Klage-tone
 Med Skæbnens Harm dig kunde strax forsonne;
 Da var Du frie, og Du var lykkelig///

„Naar halt er glemt, som dig i Støvet træder,
 Naar Skjoldmærket kun er til endnu;
 Man kommer end din beste Sang ihu,
 Den paa din Grav en ædel Ungling qvæder///

„Du skue skal bag Evighedens Glor,
 Og aldrig meer for Jordens Kummer Klage;
 I Musers Lund henvinde dine Dage!
 Der sogte Du, der fandt Du Glæden for „

— Gudinde! ja med Harpen i min Haand
 Jeg slyer til dig, omfavn mig med din Haand!
 Din Blisdom klart fra disse Strænge tale,
 Og lidende med salig Trøst hufvale;
 I Stevet bliv tilbage, lave Sorg!
 Paa Viergets Tinde staar min Friheds Borg. —
 Velkommen blide Lustning fra det Høie!
 Velkommen Syn! til mit uvante Pie;
 Mit Ønse tag, du vidudstrakte Egn;
 Vær lykkelig bag Fredens trygge Hegn!
 Og Klipper, I! min Hilsen Norge bringer
 Til sidste Fjeld, som Oceanet tvinger. —

Min Egn! forvandlet du for mig fremstaaer,
 En fremmed Dragt hver fiendte Gienstand faaer;

Kolosser ned til usle Dværges synke,
 Det vide Svælg indknibes til en Rynke;
 Den klare Bæk er tifold ynderig,
 Og barste Fod ei mere frugtelig.
 Palladset hist, som Trefrøgt vil vække,
 To ranke Træer for Piesynet dække;
 Mens lave Hytte, Fredens stille Boe,
 I klare Bæk afbilder sig saa troe;
 Forskionnet, nu mig synes, Egnen bliver
 Ved stolte Stad, som hisset Dove giver,
 Den synkes for, med teglsbehængte Tag,
 En Skandse mod Natur og ædel Smag. —
 Hvor vild Uorden saared' for mit Pie,
 Nu Harmonie og Orden det fornøie —
 Dog fra hvert Punkt vi rigtig troe at see;
 Saa dømmes og om Livets Vel og Wee.
 Et Irind kan, hvor mat det er, bedrage,
 Som Daarer vi os glæde, og beklage;
 Vi finde Skønt, hvad vi i Afstand see,
 Vi nærme os, og blued, eller see.

Ja, medens vi et fluffet Haab begræde,
 Et Gode tidt vi under Gødder træde,
 Som værdigt var vor hele Siels Attraae;
 Til hvilket kun en Grandstærk Blik kan naae.
 Kan Skønhed vel det sange Nie røre?
 Og hvad er Velklang for den Enge Øre?
 Du klager over lykkelige Kaar,
 Og troer det Godt, din syge Siel attraaer. —

Hift er det Land, hvor alt Bedrag ophører,
 Hvor Rum og Afstand ei dit Syn forfører;
 Hvor Æther klart hvert Billede fremhæver,
 Og hvor du reent kun skuer, hvad som er;
 Du derfra skal forundret see tilbage
 Ned til den Jord, som mindes end din Klage;
 Du finde skal den for useete Traad,
 Som ledte dig igiennem Frø og Grand,
 Og giennem Livets mange Labyrinthier;
 Paa Blomstervei, og over steile Klinter.
 Du vigtigt der skal finde hvert et Gied,
 Hver Hændelse paa et nødvendigt Sted;

Paa Riæden du de fine Led skal finde,
 Som kunstigen dig til det Hele binde;
 Erfaringer, som dyrefløvtes her,
 En sikker Rigsdoms Kilde hiffet er;
 Og længst forsvundne Glæder eller Sorger,
 Skal gavne dig, som Evighedens Borger.

Hvo er du! Guddom, Mand, du Jordens Ven!
 Som leder mig mod Lysets Egne hen,
 Og Fremtids Haab med Sandheds Glands afbilder?
 Mit Blik ei meer i Støvet sig forvilder.
 Mod Himlen alt, min Siel! du svinger dig,
 Alt Jorden svinder, Mørket skjuler sig;
 Alt aabner sig hint Lysets store Rige,
 Hvor Væsener i evig Råd opstige
 Paa Viddoms og paa Høitids Trappetrin. —
 O gndefuldt er selv det svage Skin!
 Hiin Høiheds Glands kan Piet ikke taale;
 Men dette Skin, og denne svage Straale,
 Er liig det Glimt, som i min Siel opstaaer,
 Naar jeg til Dydens Priis min Harpe slaar. —

Her, Sandhed! du udfolder dine Skatte,
 I Skionhed klædt, som Støvet ei kan fatte:
 Her tolker du den Lov, som Visdom frev,
 Mens Chaos var, før Tiden endnu blev,
 Og Aander frem til Helligdommen strømming,
 Alt seer klart, hvad før de saae i Drømme;
 Tilbage rykkes den hensvundne Tid,
 Og standser for at vise hver sin Tid;
 Fra spæde Tanke, Sielens førstefødte,
 Som standsed' ved hver Gienstand, som den mødte,
 Til Alderens det sidste skarpe Blik,
 Som fra Forstand og dyb Erfaring gik;
 Fra første svage Altrane, som opliver,
 Ell stormfuld Enst, som Hjertet sonderriver;
 Hver seer sin Siel, sin hele Vandring klar,
 Seer, hvad han kunde være, hvad han var;
 Hver møder Feil, og finder Daarligheder,
 Og Kilden til hver Daarlighed opleder —

Den fra Naturens Skæb udvælber klar,
 Ensalighed! fra dig sit Navn den har;

Men Uforstand er blide Hob's Anfører,
 Som stormer frem, og klare Bæld oprører;
 Den Ræst, som bød: vær glad og lykkelig,
 Vær himmelskion, og blid, og uden Svig.
 Da ilte Længsterne med spændte Kræfter;
 Men varfom seer Fornuften vandred' efter —
 Med herligt Glædes bestraaes kun de faa,
 Som roligere hiin vilde Brimmel saae,
 Og standse, til Taagen sig adskilled',
 Som Irns ei og falske Synner drilled' —

Nu pludselig fra det umaalte Rum
 Afsværende en Lyd af Stemmer kom:
 „Hvi søgte jeg i Rigdom Livets Glæder,
 „Og offred' den min Tid, min Fred og Hæder? —
 „Naturen bød: vær glad og lykkelig —
 „Ved Gravens Bred min Siel tilhviisted' mig:
 „Vort Tiden svandt, jeg har mig selv bedraget —
 „O! Evighed! du har det klart opdaget —
 „Og jeg modtog med Glæde dette Bud,
 „Med syrig Aand jeg søgte Glædens End;

„Men, æ! jeg ham ved Kronet Bæger søgte,
 „I Bøllyst jeg den ædle Tid bortspogte —
 „Hvor nær ved hiin opdager jeg dig ei,
 „Du Dydens evig blomsterstrødde Wei;
 „Som stille Næ og evig Dag omgjerder,
 „Kun første Gied ved Hindringer forfæder;
 „Ja, lyst til Fryd! da du om Næring saae,
 „Ved Siden du af sande Glæder laae,
 „Af Venstabs Huld og Æmheds Saligheder,
 „Som Nød og Sorg i skulste Krog opleder —
 „D! bærste Mand! som aabned' frugtelig,
 „Et bundløst Svælg imellem Gud og mig.
 „Du skrækked' mig, jeg vanked' om forvildet;
 „Da blev min Gud i Daarstabs Snare hildet.
 „Ærværdig ved dit Navn af strengt Dyd,
 „Du myrdede min første spæde Fryd;
 „Med Klogskab du ei denne Lue nætte,
 „Som til mit Hæd var nedlagt i mit Hierte;
 „Omsonst, omsonst, du satte grusom Vagt,
 „At stulle den formaaede ingen Ragt. —

„Jeg seer et Glimt af Lyb paa Jorderige —
 „Den Tid er nær, da du, o dødelige!
 „Af Længster i din Barm skal drage ud
 „Den Kraft, den Ild, som hæver dig til Gud, —
 Nu Wiisdom frem igiennem Rummet svæved',
 Og Jubler løb, og glade Blik sig hæved',
 Hvor hun drog frem — „Kue ned, og see din Daad,
 „Dit Haab, din Frygt, dit Puske og dit Raad, —
 Og Jubler taug, og Scener sig afmalte,
 Og Kundskabs Lyst i alles Afsyn talte —
 Da lod en Stemme saa — „Et Navn jeg fik;
 „Ehi Røgtet ved min Side sængslet gif.
 „Blandt Blomsterne i Fantasiens Egne
 „Jeg seer mig om, jeg skuer allevegne,
 „Kun halv oplyst jeg seer tilsidst min Vel;
 „Min hele Daad, hvor liden finder jeg? —
 „Jeg sang om Jordens Kummer, Elfskovs Glæder,
 „Om Krigens Gang blant ødelagte Stæder;
 „End nævnes tit med Bisalbs Roes min Sang —
 „Som Vorger kun jeg savne maae min Rang —

„O du ! hvis Naar min Medynk tit har vækket —
 „Jeg seer det Tag, du selv med Straale har tækket —
 „En Dørneshof forsamledes om dig, som om la —
 „Og hørte glad, opmærksom, sædelig —
 „Paa din sagtnodige og jævne Lære, —
 „Som nu jeg seer at modne Frugter bære; —
 „Tit smilende jeg hørte, læge Mand, —
 „At rose høit din Lærdom og Forstand; —
 „Men, Hædermænd og lykkelige Fædre —
 „Dit Minde nu ved dydig Wandel hædre —
 Med længsels Blik en Aand fremstiller sig —
 „Dit Guddoms Bud, o Visdom ! skænke mig —
 „Det Bænk at see, som fordum jeg frembragte —
 „Saa langt mit Herredømmes Arm sig strakte, —
 „Hvor Riet hen frem og tilbage seer, —
 „Sig Velstand, Flid, og Fredens Frugter teer; —
 „Det Hele dog kun i eet Punkt jeg rører; —
 „Hvor lidet af alt dette mig tilhører ! —
 „En andens Bink, jeg troede, var mit Daad, —
 „Jeg gav et Bud, og kaldte det min Daad; —

- „Jeg af min Kraft fra Vise maatte sanke,
 „Mit hele Værd var deres Mand og Tanke,
 „Og af min Noed var denne: jeg tillod,
 „At Mennesket var birkfom, vild og god —
 „Og Feil jeg seer for Diet sig fremstille;
 „Jeg stemples dem, og nu de Roller spille —
 „Utidigt Svæg, et ubetænksomt Svar,
 „Uværdig Haar videstrafte Følger har;
 „Et gunstigt Smil, til en uværdig Klænk,
 „Har manges Ret, og Fred, og Frihed krænk —
 „Du Verdens Naad! usete store Hiul,
 „Som Underværk fremdrager af sit Skjul;
 „O Tanke! dig jeg med Forundring følger —
 „Den sagte Kustning kruser Havets Bølger;
 „Men i sin Gang den Fart og Styrke faaer,
 „Og hylende til dybe Afgrund naar;
 „Saa gaar du frem med Gudsdoms fulde Vælde,
 „Og tager til i Tyrighed, som Vælde;
 „En Olding gaar nedbøiet frem sin Vælt,
 „Og egen store Daad han fiender ei;

„Et blot maatte i spæde Siel ham lagde

„Et svangert Fræe, og Almagt Bliv tilfagte:

„Det Næring fik, og Tiden det fremdrev,

„Det vorte til, og Verdens Under blev.

„Hist seer jeg det, hvor evigt grønt det kneiser,

„I Skyggerne sit Tempel Haabet reiser —

„Ja! Tænke! du dig haver modig, stærk,

„Din Fiende skælver bag sit Oldtids Bærk;

„Og traurig, mørk igiennem Tiden speider;

„Thi høvende for Frihed du arbeider, —

En Lyd — liig den af fjerne Harpe, rørt,

Af Haabets Haand i stille Nat — blev hørt;

Den lød om Jordens Haab og Fremtids Glæder —

Nu Scenen sig for Handlinger udbreder —

Og mangen Daad paa nye fremstiller sig,

Som, ved sin Virkning, er ukjendelig;

Umærkte far sig op til Høihed svinge,

Og den, som før ansaaes stor, er ringe —

En Landmand fluer undrende sin Id,

Quori han før kun sandt den jævne Flid;

Men dorste røstes ved at see hans Hæder,
 Og Belyst sandt en ukiendt Wei til Glæder;
 De vaktes op til ædel Gavnlighed,
 Og Hæd, og Dyd opvorte i dens Fied.
 Mens diærve Stød af stældne Ejenskaber
 Saa ofte sig i mindre Sirkler taber —
 Beskeden en den ringeste sig troer;
 Men undres ved at høre: han var stor —
 „Forsnyet dig en liden Kredts anvisse,
 „Men du din Gud ved dydig Wandel priste;
 „Stiondt kraftfuld Daad betegner ei din Wei,
 „Hvor blomstrende, hvor yndig er den ei?
 „Ei Almene: Vel blev givet dig at fremme,
 „Ei tale Sandheds Sprog med vældig Stemme;
 „Du ei opdrog, ukiendt med Fader: Fryd,
 „En ædel Skægt, til Bredres Gavn og Dyd;
 „Men lide, og din Kummer taalig bære,
 „Sagtmodig, blid, og Menneske at være;
 „Det er din Roes — Skue til din Afkrog hen,
 „Der frugtbart staaer dit Minde end igien;

„Der glemme lidende selv ønske Slummer,

„Bed Tanken om din Blidhed midt i Kummer, „ —

De Hindringer, hvor findes de nu smaa,

Som frygtede paa Dydens Bane laae,

Som holdt saa mangen ædel Vængsel bunden:

En ringe Kraft dem havde overvunden —

For Handlinger tit Grunde træde frem,

Ukiendte af den Siel, som avsed' dem;

Den laante Dragt, de forhen bar, forsvinder,

Dj Tanken, luttret nu, den Louve finder,

Id hvilken den til Hiertet forhen gik,

Da Handlingen først Glimt af Livet fik;

Naar Bellyst, Hævn, og Stolthed Spiren lagde,

Trofskuldig det bedragne Hierte sagde:

Retfærdighed! dit store Værk det var!

Du denne Frugt, o! omme Beuskab bar!

Fornægtelse en at opdage troede,

Men spæde Frygt i Hiertet tidlig boede;

En ventede at see Forsonlighed,

Og Værkind nu fremtræder i dens Sted;

En, haabende i Hellig Pragt at fæle,
 Sin Iver og sin Riækheds høie Lue,
 Dydager nu, han har bedræget sig;
 Han finder kun, han var forsængelig —
 Sin Afhold en og Maandelighed hylde;
 Men finder nu, at Vansen alt han skylder,
 At uden Kraft, og uden dydig Siel,
 Han denne Dyd kun fulgte, som en Træl —
 „Og du! som saa om eget Hjerter drømte,
 „Hvor dristig dog din Broder du bedømte —
 „Til Ensets Væld — Saa Wiisdom bød — fremkom,
 „Og see, hvor tidt du feilede i din Dom!
 „Hvi blev den ei blot din, og blot en Danke?
 „Fordærvende du seer det hist omvænke —
 „Hiin Mand du troede ond, og han var god;
 „Men du hans Bet, hans Idræt ei forstod.
 „Det første Stød var dit, han blev mishandlet,
 „Bed stændig Haan han blev til ond forbandlet.
 „Ja! see den Afkom, i hvis Arer fæd
 „Hans ædle Blod, i Armod, Pasters Skied;

„Imedens hiin, som kun et Glin attraaede,
 „Til manges Tab din heele Tillid naaede —
 „Hist vandrer een, han arved din Foragt;
 „Men, hvad du før ei kunde see, betragt,
 „Forsølg hans Gang fra første spæde Alder,
 „Hans Dannelse, det Stød, hvorved han falder,
 „Og see din Ven, som større Brode bær,
 „Meer lastefuld, fordi han intet er.
 „Oplysningens aarvaagne Røst ham vakte,
 „Og Enkelt ham veldædig Haanden rakte —
 „Kunstlet Siel, som syntes dig saa klar,
 „En Labyrinth for dig, o Wise! var —
 „Hver Handlings Grund du vilde dog opdage,
 „Og lasted, hvor du burde kun beklage —
 „Hvad som for een er Leeg og Børneværk,
 „Er Helte-Daad for anden mindre stærk;
 „Dog troede du at skue grant, og nævne
 „Hver Hjertets Brænde, hver Grad af Ild og Eone, —
 „Tyst var det, da fra Lysets dybe Skjød,
 „En bydende, men fierlig Stemme lod: —

Og see! Fordommene fra Aldeds Dage
 Til dette Nu i grusom Nød fremdrage;
 Evig, Lagn, og Mord, Krig, Grusomhed gaae frem,
 Og kappevis tilbede, hylde dem;
 Og Sandhed, Troe og Venfskab overvundne,
 De drage med i Slave: Lænker bundne —
 — Gaa Heste frie, skiondt overvundne, gaae,
 Og frngtes end med deres Lænker paa,
 Hvert roligt Træk, som deres Pande maler,
 Om dristigt Haab og Havnens Wisshed taler —
 Tilfids fra Jordens Plager kom et Skrig,
 Som seent igiennem Rummet tabte sig;
 Da steg et Mørke op, og skulde Jorden,
 Men splittedes ved Almagts høie Torden;
 Og Vanden klælvede, og søgte Trøst.

Da lod igien den samme blide Røst:
 „Du Synet af din Daarlighed maane bære,
 „Odmnges for at stige op til Ære —
 „See Blodet hist, som flyder strømmevis,
 „Udgydet ved din Haand til Gudheds Priid!

„Du! som rasende forfulgte hine,
 „For Meninger langt fløgere end dine,
 „I Sekler du, ved Fordom klampestærk,
 „Har quælet Dyd, og hindret Sandheds Værk,
 „Og du! den Ven, du elskte som dit Hjerte,
 „Dig Xren bød, og du hans Død begierde —
 „Uhyret see, som dette Offer bød,
 „At haane dig i Londons rause Skød —
 „Og du! som før, paa ussel Høiheds Linde,
 „I falske Glands saae Mennesker forvinde,
 „Som grusom Lov for sinne Elskov fik;
 „Din Slægts Tyræn og Hjertets Bøddel blev —
 „Og du! som daarlig bredte ud den Lære:
 „At kronet Last bør æret, hellig være,
 „Og at dens Vink Befaling er fra Gud;
 „Skiondt Uretfærd og Blodskyld var dens Bud —
 „Og du! som bød din Broder: Slægt, berøvet
 „Veiledning, End, at frygte om i Støvet,
 „Og troede Himlen selv bestemte ham
 „Til Blindhed, Haan og til Naturens Skam;

„Det fjerne Strig, den høie Jammer: Klage,
 „En Siensnd var fra eders Levedage —
 „Men stue ei blot — følg hines første Fied —
 „En avlet blev af from Enfoldighed,
 „Men listig Hæler blev dens Fosterfader:
 „Og denne, som i Venneblod sig bader,
 „Spød, vællende, af Riketheds Skød fremsprang;
 „Men Herkelyst saae dens usikre Gang,
 „Opdrog den, smigrende, i Dumheds Bolig.
 „Du! sagde den, mit Værk skal fremme trolig;
 „Den vorte til og Navn af Æren tog,
 „Og diars til Kamp imod Naturen drog —
 — „O Wiisdom! du som Lysets Væld bevarer,
 „Du, som den Skabtes dunkle Syn opklarer!
 „De Ønsker her du stille frem igien:
 „Det Haab, den Frygt, hvormed hans Liv svandt
 hen, —
 Saa Stemmen bød — jeg Ønsker saae frem
 strømme
 I lette Dragt, liig Nattens korte Drømme;

De i urolig Brimmel gik, og kom,
 Og kom igien til det forladte Rum,
 Ved Smiger Bei til alle Hjerter søgte,
 For Konges og for Betlers Pie spøgte;
 Men deres Gnde svandt ved Favnetag,
 Til Engstlighed blev lobet Velbehag —

Med sikker Gang og Fred i blide Pie,
 Saa ene gik, og skued' mod det Høie;
 Og forbed dem gik Dyd og Gavnlighed,
 Og viste hen mod lyse Evighed —

„Jeg seer — jeg seer — saa lød en stille Klage —

„Et Billede af de forsoundne Dage,

„Hvert puste sig og hver dets Gienstand teer,

„Som nu i al sin Røgenhed jeg seer;

„Tidt spurgte jeg — hvu fan du dig ei fryde?

„Du ænsked' sør, og nu, nu fan du nyde;

„Jeg vendte mig til anden Gienstand hen,

„Den naaede jeg, og spurgte saa igien —

„Og falskelig anklaged' jeg det Hjerter,

„Som klarliggen min Daarlighed mig lærte,

„Som frended' sig i Haabets blide Favn!,
 „Men sandt ved Maalet Bæmmelse og Savn;
 „Hvo kun til Taat og Daarligheder beiler,
 „Er lykkelig, naar han sit Maal forseiler —
 „Hæld Sandhed! Hæld! — gjentog en anden Røst,
 „Dit Vidnesbyrd du har i dette Bryst;
 „Jeg længe har imellem Puster soævet
 „Og faa er kun de Dage, jeg har levet;
 „Da saae jeg hen til Høiheds, Guldets Træl,
 „Som ingensteds sandt Føde for sin Siel;
 „Han Tomhed fandt, og læste med Misnøie
 „Sin Ufælsked i hver en Emigrers Pie;
 „O Noisomhed! da ønskte jeg kun dig,
 „Du kom, og aldrig har du trættet mig,
 „Hos dig hensvandt mit Livs de sidste Dage,
 „Med Bæmmelse jeg aldrig gik tilbage —
 „Hist seer jeg dig aftenrødt Armes Graad,
 „Beføgne Stræbsomhed og ædel Daad —
 „Dit klare Bæld med Rigdom sig udgyder,
 „Og Frugtbarhed tildeler alle Dyder;

„I Unglings Varm du sidste Olie glød,
 „Som sølte Lyst at lindre Armes Nød:
 „Med Ungdoms Ild og Bellsst stred han længe,
 „Til lidet da du lærte ham at trænge,
 „Sin ædle Lyst han mætter nu ved dig,
 „Og ved Belgiorenhed er glad og riig —
 „Seue frem og see! mens Pnske Pnske jager,
 „Mens Haabet dig med falske Glædes hedrager;
 „Jeg, Wiisdom, dig tilvinker Kraft og Mod,
 „Og sangster Hæld og Uhæld for din Fod:
 „Men see! du sner — for hvem? — udadelige! —
 „For Spøgesser, som op af Jorden stige,
 „Kun Skikkelser, kun Skygger uden Mand,
 „Med fiore Rænker i den matte Haand:
 „En Taabes Dom, en Riddings matte Brede,
 „En nægtet Plads paa silkedækket Stæde,
 „En Daarses Haan, og Tab af Skionheds Glæde,
 „Om Uvens Linding en forvisnet Krands;
 „Et Tab, som blot, fordi det stues, saarer,
 „Er Formaal for din Uroe, Frygt og Saarer —

„Ja Døden selv, som var saa frygtelig,
 „Hvad synes den fra dette Punkt for dig?
 „En Lægedom, som smigrer ei for Smagen —
 „Et støkket Muls, som strider svagt mod Dagen —
 „O! siig: er vel Naturens Fiende Død?
 „Naturen ved din Fødsel den indbød —
 „Du Omhed's Søn! hiin Afgud for dit Hjerte,
 „Den Bemød, du med Kiælen Omhve nærté —
 „—Du troede den en Hæder for din Stel —
 „Den svækked' dig, og gjorde dig til Træl —
 „Og hvad var det, du Værd og Glæde skænkte?
 „En vunden Sum, til hvilken du ei trængte,
 „At peges paa, at tales om en Dag,
 „At synes stærk, naar selv du fandt dig svag:
 „Forhøiet Rang, Forandring i et Naaben,
 „Et Skjold, en Hielm, tilluftet eller aaben,
 „Som Fyrstens Lune kasted' om i Slæng,
 „Og stod med dig i ingen Sammenhæng —
 „Og dette Alt, hvis mindste Drel du fatter,
 „Hvis Storhed hver en Skabnings Tanke matter;

- „Den Brimmel hiit, som sig for Ølet teer,
 „Den Strid imellem Kræfter, som du seer;
 „Ei Skionheds dog, ei Ordens Love brøder,
 „Til et fuldkommen Heelt det sammenfyder —
 „Æue — Visdom bød — Æue hver affindig Daad,
 „Hver daarligt Ønske, og hvert troløst Raad,
 „Fordomme selv, hen til eet Punkt at ledes,
 „Og luteret til Fuldkommenhed beredes;
 „Var Vysen skønt, hvis Mørket ukendt var?
 „Og hvad er Kraft, som ingen Modstand har?
 „End her er Fryd, at Hindringer betvinge,
 „Og Trin for Trin til Høihed sig at svinge:
 „Saa Barnet falder, reiser sig, og gaar,
 „Anspænder sig, og derved Kræfter faar —
 „Dhi smil, og nu til hver uværdig Klage
 „For de tildeelte Raar i Livets Dage;
 „Er den Forstand, som banede din Wei,
 „Og ledte dig, hvor det behaged' ei —
 „Jeg lide maae, saa hørted du at flygte,
 „Jeg lide maae, og under Naget synke;

„Til gavnlig Daad jeg ofrer af min Tid, „
 „Og Fattigdom indbringer mig min Flid „ —
 „Betragt den nu, den Lykke, du begierte, „
 „Beskue den nær, og hold den til dit Hjerte —
 „Den passer ei — Ved Modstand var du stærk, „
 „Den drev dig frem til hvert et mandigt Værk „ —
 „O! tit frembrød min Lykkes Morgenrøde, „
 „Men, af! i Fodfælen min Lykke bøde! „
 „Saa flaged' du — men denne Haand var den, „
 „Som Lykkens Soel formørkede igien —
 „Og du! som fast ublandet Medgang smagte, „
 „Som til nyt Hæd hver Morgensol opvakte; „
 „Du undred' selv, hvi Rigdoms Skatte flød „
 „I Sovne til dit lykkelige Skjød —
 „Hvad var det! see! en Modvægt, for at hindre „
 „En andens Ran, og manges Nød at lindre; „
 „Det var et Binf t'l den, som daarlig troer, „
 „At Edelsmod i ringe Raar kun boer —
 „Hvi mon ei Gud — saa spurgte du — oprykker „
 „Et giftigt Ukrud — Brødres Undertrykker? —

„Føl Nystelsen, og mærk paa dette Stød,
 „Som Virkning af en længe samlet Nød;
 „Det bredte sig hen ud til alle Sider,
 „Gav Agtelse og Frugt for den, som lider —

„Hjilp yngre Slægt opdraget er ved Gru,
 „At komme Brødre's Sarv og Trang ihu —

„Et Værksted er den vidtundstrakte Klode,
 „Og Mesteren, den evig vise, gode,
 „Gav hver sit Dagværk selv Misgjerningsmand!

„Fra Gavnlighed sig ei unddrage kan —

„Du Sandheds Helt! Retfærdigheds Forsvarer!

„Som trodsed' Nid, Misliendelse, og Farer;

„O! Fast et Blik til hine Dage hen,

„Da Døden kom, og tog din sidste Ven,

„Og elskte Barn, og sømme Egtemage,

„Da Dal og Skov gientog din bitter Klage —

„Fortiente — Klaged' du — ei jeg, hvis Barns

„For hver ulukkelig var søm og varm,

„Hvis første Frnd var Menneſker at gavne,

„En Hustru, Søn, en elsket Ven at savne?

„D jo! men see — da brast de sidste Aand,

„Som fængstede endnu den fælle Mand;

„Da Vænnør du ei mere kunde veie,

„Sik Mennesket din hele Siel i Eie —

„Hvad! spurgte du! hvi skændt' Døden ei,

„Him Mand, som faldt midt paa sin Fædres Bæ?

„Hver herlig Plan til at udbrede Orden,

„Og Sandhed, Fjnd, blev stult med ham i Jorden „ —

„Tag Støret bort — Fie Ondskab's fule Staad

„At knuse ham og hans fuldmødne Daad;

„Dødt var da det, som ligger nu i Slummer,

„Og vækkes skal, naar Herrens Time kommer —

„Og du! træd frem, og læs Algodhed's Priis —

„Du spurgte før, i din Indbildning blis,

„Mon Værn vi ei af samme Fader ere,

„Vær til hans Huld vor Det ei lige være? —

„Sig nu, om hver en Mangel avled Nød,

„Om Lykens Strøm med evig Glæde flød!

„Nu seer du den Ulighed at forsvinde,

„Som overalt du troede før at finde;

„Den samme Deel du seer af Bæ og Bæ
 „Forskjælligen at formes i hver Siel;
 „I ringest' Naar er noget, som behager,
 „Den føler det, som Grunden ei oppager.
 „Og nydes maac med Lykens Tryllerie
 „Den fine Gift, som stuler sig deri —
 „Daglønnerens den aarle Sang du høre!
 „Imedens han, som Statens Roer skal føre,
 „I første Blund udmattet drømmer om
 „Misgiendelse, og Mængdens vrange Dom —
 „Hvad er det vel, hiin Betler saa henriver? —
 „Et Benne 2 Emil af en veldædig Giver,
 „Han frydes ved at finde Mennesket,
 „Og Giveren ved selv at være det —
 „See Skrantningen! paa hvis hulblege Kinder,
 „Til Baarens Gud en Glædes Taare rinder:
 „Han i en Gum Naturens Velbehag
 „Nu samlet har; det er hans Lindrings Dag —
 „Boer evig Fryd, hvor Liniens Hede brænder?
 „Et Glæden ei, som Pokens Søn kun flænder?

„Guds skionne Dillede Naturen bær,
 „Algodheds Tolk den 'for de Skabte' er —
 „En fører frem paa Livets Wei, og møttes
 „Med Velbehag: En anden gaaer, og trættes;
 „Hvad skiont han seer, det seer han mere nær,
 „Og længer det i glad Erindring bær —
 „Udødelige! skabt til Frnd og Ære,
 „I Evighed du sue skal, og lære —
 „Blandt Støvet gaaer din Broder og din Ven,
 „Men indtil Usmagts Bud ham kalder hen,
 „Hans Arbeid paa den store Vægtstaal tynger,
 „Og sig med ham til Evighed forhynger:
 „Og han engang velsigne skal den Magt,
 „Som alle Ting har Wiidom underlagt —
 — Gud! raabte jeg, o du, som kan fornemme,
 Blandt Jublers Lov din mindste Skabnings Stemme,
 Wiis mig min Wei — Min Frnd, min Sorg, og Æt —
 Saa bad jeg, og det store Forhæng faldt —

Rein.

Til D. J. Samsøe.

(For i et Exemplar af den danske Tilskuer 1793).

Ei cener os til Hjeldevi sættes her,
 Algodheds Sendebud vi samtlig ere,
 Skøndt tit vi vide ei, hvad han os gaa' at bære,
 Vi troelig dog bør gaae hans Brender.
 O, Ven! vor Deel maaskee den slæppe Bod er vorden,
 At bringe gavnlig Sandhed om paa Jorden!
 O skulde vi da tabe Lust og Mod,
 Om Veir og Wei just ei var altid god,
 Om stundum os vort Reiseselskab fæder,
 Og om vort Haab slog feil om Bedesteder.
 Nei paa vor Reises Hensigt og dens Maal
 Vi freidige vil hæfte stadigt Pæ,
 Mod Veirets Strænghed, og vor Wandring's Møie
 Derfra vi hente Kraft, og Mod, og Taal.
 Men om hiin blide Drom os end bedrog,
 Den sande Trøst vi dog med Visshed kende,

Den ærslængste Reise selv faaer Ende;

Og eengang da vi hvile af vort Tog.

Mlandt Roser, elskte Ven! Just hidtil er

Sor nogen af os to Isb Rivets Bei,

O! men maaskee engang ved Banens Ende

Vi skal vor Wandrings Gavn og Formaal fiende;

Thi lad os ufortrødne bandre den.

Men ad hvad Bei os Skæbnen end vil drage,

Den Visshed stadig hver af os ledsage:

Sin fordums Reisebroder er din Ven!

M.

Til Baaren.

Endnu engang du smilende nedsvæver,
 O blide Baar! med Vellyst til din Ven.
 Min Lovsang sig med al Naturens Jubel hæver,
 Og glad jeg hilser dig igien.

Endnu engang skal Lærkens Morgensange,
 Insectets Surret, Froens høje Skrig,
 Og Nattergalens Qund i Skovens dunkle Gange
 Til dine Glæder falde mig.

O held mig, at jeg kan dit Kald fornemme,
 Og i Naturens moderlige Skød,
 Og i din Helligdom, du Glæders Skaber! glemme
 Den Graad, som randt ved Brødre's Rod.

At tit forgive's falder du til Glæde,
 Dit mine Brødre ei forstaae din Røst,
 Dit alle Furier din Tempels Pragt nedtræde,
 Og dræbe Livets heele Lyst.

Ja herlige Natur! forgiæves kalder
 Du dine mange Værn til salig Fred,
 En mere dydig Slægt skal i en bedre Alder
 Begræde Fædres Daarlighed.

O lad mig langt fra Dagens Haan og Hæder
 I dine stille Skjoger stuele mig!
 Ukiandt og usorfulgt blandt dine Saligheder,
 Jeg henrykt glad skal prise dig.

Et skal du da til stille Zoner vække
 Den svage Eichar, som mig Phæbus gav,
 Og naar jeg taber den, skal dine Krandsse dække
 Din Sangers ubekiandte Grav.

Fil Høsten.

Var mig signet, Høst! Alfader
 At oplive Mandens Aand
 Sendte dig, -og du oplader
 Rundelig den milde Haand.
 Hye kun, hje kun, vakre Sommer!
 Floras Skarer følge dig!
 See! din yngre Søster kommer,
 Mindre Kion, men meere riig.

Venlig, som en Foraarsmorgen,
 Nærmer sig Belgioreren,
 Og som Dug for Soel, nu Sorgen
 For hans Afsyn svinder hen.
 Angstlig Bemoeds Mod oplives,
 Den raadvilde finder Raad,
 Faderløse glade trives,
 Enten smile gennem Graad.

Saa du kommer fra det Høie,
 Værd din Fader, milde Høst!
 Blidhed smiler fra dit Die,
 Og din Røst er Glædens Røst.
 Ønket, signet, fuld af Hæder,
 Vliid, af heele Jordens Lov
 Du Naturens Vord bereder,
 Og fremtryller Tak og Lov.

Skionsom Ceres tunge Neger
 Til dit Åster bringer frem,
 Evn jublende sit Bagger
 Gyder takfuld over dem.
 "Mærk du i disse Neger,
 "Fynd du gav i Bageret,
 "Du opholder, vederqvæger,
 "Styrker, fryder Mennesket".

Vær mig signet, Høst! Alfader
 At oplive Mandens Haand
 Gendre dig, og du oplader
 Mildebig den runde Haand.
 O! at hver den Varm, du kvæger,
 Hver den Mund, du mætter blid,
 Hvided' Gud ved Gladens Bægger,
 Dyrked' ham ved værdig Tid.

J. Betlitz.

Indvielse til Glæden i min Lovhytte.

Naar Aftenstjernen dalede ned,
Og Maanen frem af Havet gleed,
Og venlig giennem Lovet smilede,
Da manges Gang paa dette Sted
Imod mig Glæden ilede.

Thi plantede jeg disse Træer,
Og viede et Tempel her
Til dig, du stille, skildfrie Glæde;
Ei Fauner og Bacchanter nær
Til Helligdommen træde.

O! hver engang jeg fanger did,
Du, Gude's Indling! stedse bliv
Til din Tilbeder her nedsmile!
Og alle Gratierne hid
Til Glædens Tempel ille!

Og naar en kjærlig Ven med mig
 I disse Stygger søger dig,
 Du selv omkring vort Vægger svæbe!
 Og ved det's Klang din Lovsang sig
 Fra muntre Læber hæve!

Naar længe alt jeg horte er,
 Og Mos bedækker disse Træer,
 Dog andre Slægter her dig søge!
 Dog Ven med Ven skal samles her,
 Og ved Pyæus spøge.

Her skal en dydig Pige glad
 Ved Philomeles fælne Dvad
 Det første Kald af Amor høre.
 O aldrig denne fromme Lad
 For sildig Anger røre!

Fordybte i sin Eensomhed,

Den vilse her i stille Fred

Skal Jordens heele Daarskab glemme,

Dg ved Naturens Herlighed

Til Frødt sit Hjerte stemme.

Se Dofferkaalen alt er fuld,

Dg Alstenrødens sidste Guld

I Druesaften venlig blinker,

O himmelske! du mild og huld

Os til dit Åster vinker.

B i s e

Da Glæden til Jorden som Pilgrim kom,
 Den intet Qvarteer kunde finde;
 Thi hist var der luffet, og der ingen Rom,
 Og andensteds ingen var inde.

Først tuede den, som saa mangen da glør,
 Til Fyrsternes Høieløsts Sale;
 Men der den saa saare blev giennet paa Dør,
 Af Hofetiquet og Enbale.

Saa vendte sig Glæden til Riigdoms Hotel,
 Der bad man den guldene Riæde;
 Med ædel Fortrydelse bad den Farvel,
 Thi Bænker er ikke for Glæde.

Hos grublende Lærde den bankede paa,
 Men han efter Gloser monn' sage;
 Thi uden for Dørren han Glæden lod staae,
 Og kunde den ikke modtage.

Da aabnede Venſkab den -broderligt Favn;
 Did ilede Glæden med Gammen;
 Der har den nu fundet ſin -Doelig og Favn,
 Og ſtedſe de ere tilſammen.

Naar da een af diſſe ſkal fryde et Dag,
 Man ſtedſe dem begge maae bede;
 Thi vi os og love, at de her i Dag
 Iblandt os er begge tilſtæde.

Saa ſtænker i Glaffet; lad Skaalen gaae om,
 En Skaal for hver Ven og Veninde!
 Ved Venſkabets Haand de imellem os kom;
 Gid hoo os de Glæde maae finde!

N.

S a n g .

Sejont blomstre paa Livets den yndige Stie

De Glæder, os Himlen lod finde:

Dg iiler end Glæden bevinget forbi,

Os quæger dens herlige Minde.

I Fædrene Egne vi vandre saa froe,

Dg tænke paa Barndommens Dage;

Hver Fryd, som vi smagte i Mæld og Røe,

Vi henrykte fælde tilbage.

Men Held os! ei blot paa vort Gødested boer.

Fortryllende, brodefrie Glæde:

Hver Plet den forskjønner paa videne Jord,

Hvor Vensteb og Dyd har sit Sæde.

I sandt den, o Væbner! i landlige Bøe

Bed Arbeid og lønnende Hvile:

Dg afbrød end Sorger den frydfulde Røe,

Snart saae I den atter at smile.

Saa herlig den smile til Eder igien,

Som her i den Kredb I forlade:

I mødes jo atter af Frænde og Ven,

Og alle jer vilse saa glade.

Og naar det da lyder, det tunge Farvel

Fra Kiendte og elskede Steder,

Da, Ven og Veninde! da dvæle jer Siel

Bed Mindet om hensevndne Glæder!

Da vise jer Haabet hver Glæde paa nye

I tryllende Glæds at oprinde,

Og Sorgens den sidste, den fierneste Skje,

Som Mølmet for Soelstraalen svinde!

Høit Sangen sig hæver fra vennehusdt Bryst:

Bort Dufte vi freidig gientage:

Blidt svinde for Eder i Held og i Lyst

Enhver af de kommende Dage.

De Herrer Originaler.

Skjaldebrev til Corali.

(Efter det svenske).

Nei! aldrig, aldrig, Corali!

Jeg i min Brede narriſte dig har kaldet.

Fra ſaa ondt Blod mig Himlen frie!

Jeg lyſtlig er — men Løgn mig altid tung er falſdet.

Jeg maledede dig jo, ſom Eva ſkion,

Dg meteorikſt ſngtig, ſom dit Kion;

D ſig ei, at jeg ei dit Værd erklænder!

For den, ſom man beſeer, man ikke ſælſden brænder.

Men Du begiærer Hævn! Ne! tænK, for dig
Hvad Qual jeg fordum leed, hvad Dødsens Smerte!

End dette Blif henſmelter mig;

End dette Smil — nei ingen, ingen Kriig!

Hvor værgeloſ er den, ſom har et Hierte?

Dog ſee! du hævned ſkal — o hør min Bøn!
Du veed, hvor ſødt det er, at hvidſke og fortæle;

Kom, følg, og hør! dit Hjerter at hushvæle,
Jeg gior en Heeatombe af mit Kion.

Mit Kion, som du vel veed, er dit Kions Herre.
(Og ret er det; det sees paa vor Gestalt,
Det høres i vort Sprog, det spores jo i alt)
Men meget moersomt er ei mit, desværre!

Og det er dit. Smaa nette Feil har dit,
Men store stolte Laster paa sin Part har mit.
Den Bog, som er mod dit Satire — bliver
Philippica mod mit af dydig Iver.

See der til et System en Basis — Corali!
Saa grundig, og saa klar, som mangen anden.
Du smaalear! men mit Kion, det rynker Panden.
Gud fra al Heltedand og Heltedod mig frie!
Poeten onsker, han udødelig maa blive,
Men — ndmøgst — uden Dod, og her i Live.
Og jeg er retvis; mellem Paster's Hær,
Som udgior Corpus af vor Skyldregister,
Saa mangen Daarlighed, som brav assindig er,
Staaer frem, som en Brillant blandt Amethister.

Du spørger, hvilken Yngling kommer der
 Saa net, saa penslet, i en Atmosphær
 Af Engtevand, og Pudder, og Pomade?
 Hvad kiænder du da ei Don Bellavade,
 Som uden Dyrer, uden mandig Siæl,
 Som uden Gaver, der fra Gnildet stæde;
 Sin Skabning destomeer saldt paa at pryde,
 Og franskt at piaddre, ilde eller vel.
 See der, hvor som et Eynild han freinhaster,
 Men ligesuldt sig selv i Die har,
 Skiondt hann et staalet Blik til andre kaster,
 At see, hvad Snit paa deres Klæder var.
 See denne Teint, saa fin, saa rød, og hvid,
 Som Danaes, i Fløde daglig badet,
 Manskee og frembragt ved en lige Bliid,
 Af Solen og af Vinden ubeskadet.
 See dette Haar, som hans Samvittighed til Trost,
 Den hypperste Friseur i Hovedstaden kruser,
 See denne hvide Tandrad; hør den Døst,
 Som under den lig Zephyrs Ande sufer.

Den halve Dag ham til hans Pynt har tient,
 Og — samme Mar i Havn, som i at seile —
 Den anden halve faaer han til Besøg anvendt
 I hvert et Forgemaal, hvor der er Speile,
 Seer mange Kennesker, men dog sig selv end meer,
 Og mangen Uria heel ynkelig fortuder,
 Af egen Dumhed og af andres Wiisdom leer,
 Og lige tankeløs fordommer, og forguder;
 Siig, om du sig Person i Verden truffet har,
 Om til at være Karl han ei er nofsom Mar? —

Men see, hvor tappert hist sig velbestøvet stænger
 Et meer betydnende Original,
 Har Bakkenbarter, som en Cannibal;
 Hans Navn, og Baandet, som om Skuldren hænger,
 Og alleting — kun ei hans Dages Tal,
 Forkynder os, at han er General.
 I Kvistumsfeiden sad han roelig hjemme,
 Og aldrig prøvet har sit Heltmod —
 Thi Bagerkroen ogsaa vi vil glemme —
 Men tapper er han; thi han er af ædelt Blod;

Og mangen værgeløs har følt, han selv var hjemme.
 De fem Aar, han var Subaltern, han var — en
 Den flinkeste i heele Regimentet;
 Han mangen gammel Karl semprnglet har,
 Og sittigen paa Vagt tilsmaget Reglementet.
 Thi kommer han da og i denne Stund
 Med noksom Dristighed, og vist med lige Grund,
 De vansteligste Casus i Taktiken,
 Og er en Folkeven i Politiken,
 Har til Modsigere tilreede haanligt Grin,
 Og høres tit at sige: Hvi? Jeg raader
 Og det var ham, som rigtig forudspaaede,
 At Buonaparte aldrig kom til Wien;
 Som Cæsar er han flæk, som Cæsar fin.

Men holdt, see hift; i Døren sammenstode
 Grev Gammelshueborg, og Monsieur d'Or.
 Naar sige hvide Herrer saadan møde
 Hvo, mener du, da først af Wien gaar?
 Den største Nar! ret vel! men hvo af disse
 Har vel fleest Tøffelhaar paa haanden Iffe?

Den eenes Krøb er bygt paa Byrd og Rang,
 Den andens grundet paa Metallets Klang,
 Den eenes paa sit Stamtræ sig beraaber,
 Et Monument af Sædsvigs spildte Slægt,
 Hvor bag en rædsom Mads af Rikstringer og Taaber
 Een Stormand findes — i Kong Vonimerikkes Tid.
 Den anden blæser stolt af Fødselen og Slægten,
 Men meener, at Bardie bør regnes efter Vægten,
 Med stempeldyrt Papiir afflaaet hiins Pergament,
 Hans Skjold og Hielm med Obligationer,
 Hans lange Ahnerad med Millioner,
 Som andre have tabt, og han — fortient (?)
 Hvo gaaer nu først af dem? de Tod maae kaste,
 Jeg veed ei andet Raad. Dog see! de begge hafte
 At slippe ind ad Dørren paa een Gang,
 Den var retsfærdig; den var ei for trang.
 Hans Diener, Hr. Magister Sneverhjerne!
 En verdslig Siæl Dem og kan skue gjærne.
 See Corali! see her en Nandens Mand!
 Han er ei mindre, end de andre, han!

Han er, bist ei en Mand for denne Verden!
 Her kun hans Præken: hvor synd ned sylter

er den!

Hør, kærlig kalder han Guds Straffetorden ned
 Paa disse Tiders Guds: Forgaaenhed.

Dog i din Sovha og ved Caffeanden,
 Al der er Mennesket en gandske anden;

Og sat ham ved et vel anrettet Bord,
 Saa gjar han flux sin Fred med denne Jord.

Hvit staaer han dog i Gunst hos Menigheden,
 Tildeels for sin Pernik, tildeels for Bisterheden,

Og saa gjar hver Magister, som er klog.

I ovrigt nævnes han, som Autor til en Bog,
 Hvor han i Troens Horn mod Tidens Banetroe

blæste;

Men fra dens Autor af, og til dens Urtebod,
 Paa stakkels Sætter nær ei nogen Siæl den løste.

Og han og Autor selv den ligelidt forstod.

En moersom Fabel om en gammel Taabe
 Skal mellem Lafontaines Fabler staae:

Han paa et Marked lod et Steds udraabe,
 At Wiisdom var hos ham for et Vid. Brod at faaes
 Og denne Vare, som blev da stærkt søgt af Mængden,
 Var blot en Messingtraad en Favn i Længden.
 Men saare dyb Symbols Betydning var, og naa
 Og gjorde gamle Naaben megen Tænkning om
 O Menneske see til, at du bestandig har
 Tre Allen mellem dig og Daarene væk
 Men denne Sadelære, Corasi! du skal
 Er den ei, som al anden Theorie, alene
 Der i de Lærdes Nige Prisen vinder, og alene
 Men mangen Hindring dog in Praxi finder?
 Ei er det nok, at Naarligheden gaaer
 I Spor af viffe Stænder, viffe Aar, som
 Du dig til høire eller venstre vends, og
 Tilbage eller frem, hvor du saa Kuer hen,
 Du alstid, allevegne, selv hos Mand
 Af sand Fortieneste og Mand den vil erkende.
 Hvo løber mig paa Fjernet? — see! som sage, en Mand,
 Der har Gens, men ikke sund Forstand!

Det er en Maser af et stort Exempel,
 Huis Mesterstykker sees i mangt et Tempel;
 Hvem intet fatted meer til Evighed,
 End at han lægges selv i Graven ned;
 Men kan du forestille dig tillige,
 At denne Mand saa stor iblandt hans Lige,
 Ei noies for vort Syn at male speiltroe af
 Hvad skjønt vort Øie under Solen traf?
 Nei! male, hvad som sees, er ham for let at glore;
 Han vil endogsaa male for vort Øre.
 Een Tavle har jeg seet, og endnu seer,
 Men er for høflig til at see paa seer.
 Han paastod uden Skæmt et sandt Mirakel,
 At have malt en brølende Ocean,
 Et Skib, som sanderstaaes paa vilde Ocean,
 Og Brag i Mærk og Mast, og Hviin i Loug og Taffel,
 Rødsfuddets søle Drøn, fortvivlet Mandskab Skrig,
 Og Torden, som blant Byndets Knitren brøler,
 Egptainen i Begreb at frelse sig;
 Men som i mandigt Bryst end Ærens Stemme foler.

Alt det med Pensten udtrykt paa en Lap,
 Mig viste blot, at hans Forstand har faaet et Nap.
 Men hvad er da vort Bid, og al vor Drømmen,
 Naar Daarskab og Genie saa nær en Slægtet sammen
 Naar alt vort Bid ei Errens Bedømmelse kan
 Alt staae fra den Stie, som til H. Kr. sig gaar?

See her en Philosoph, hvis Dybe Satse, vilde
 Hvis Grandtæning sluttet han Forstandens Skranke;
 Som med en Lærdom høgt paa Sandheds Fjeld
 Gav Styrke til vor Dyd, Oplysning til vor Siel,
 For Meeningsfrihed fuld af Overensstemmelse
 Forkynder Sandhed, men og Tolerans.

Hvad meer? af aldre Lærdoms Skraal han bliver
 Bestormet nu med Phraser uden Sands.

Blot tolerans for sig, og ei for sinneklige,
 Han flux sin egen Lærdom sees at følge;
 Hans Hierte glemmer, hvad Fornuft vil: den lader
 Alt Modsigelse Sandheds Od sin fulde Skarphed give;
 Hans Ild for Sagen lyst til Opfigt bliver,
 Hans Forføgt til en ond Paskill.

Nu først, min Corasi! den Forskiel man erkjender,
 Som paa hans Tænkekræft, og paa hans Wandel var,
 Saa selv den store Mand, det ikke stielden hændes,
 Af Ovetilsele, at blive til en Nar.
 Saa farer himmelhøi, som et Mirakel,
 Raketen op, saa stjerneklæd og lang,
 Men bliver i sit Fald en nogen Stang,
 Og giør blandt Pabelen et latterligt Spektakel,
 Men spørger du blandt andre Hæ-
 dersmænd
 Dit Romusie veed saagrannt at sige, at
 Ven!
 Er der da ingen Skuld, som i Servitens-
 Som drev Voeterle, imod Minerbas Vilje?
 Hvad du er ondskabssuld i sidste Stund!
 Hvi væbne Torne Stikken af en Vilje?
 Jo! jeg veed een, som lyttede sit Pund
 At mase dine mageløse Yndigheder,
 Og rime derpaa løs — hans Elskovs Bitterheder,

Du var min Magellone, jeg din Fæder!

Men da var du letfindig, Corali!

Du drev din Spot med mig, og mit Genie.

Alt trylle Scepter mænd, og Høifornemme

Jeg da skrev Vers, særdeles angennemme;

Hvad derved vandtes, veed min tomme Pung;

Det veed mit Pre-suldt af Complimenter.

Dog troede jeg paa Lykken — jeg var ung —

Og hylkede paa Vers Poeter, Recensenter;

Man stedse mig, som deres Stygge saae,

I Haab en Laurbærkrands og evigt Navn at saae.

Hvad skeede; Phæbi Laurbær saae jeg skinne

Om andres Iffer, Hæder og Verom

Blev deres Digtes Løn; en hædlig Strom,

Som kaldtes Lætte — østes over mine.

Nu blev jeg omvendt, og i Politik

Og Poesie en Jacobin paa Roden.

Og af en viduævent en Fristelse jeg fik,

Alt vilde giøre Opsigt herpaa Kloden.

Skrev ogsaa rigtig nok i første Harm

Et Flyveblad, hvori jeg slog Allarm
 Mod Sceptermand og mod Parnassaristokrater,
 Men siden, ved et bedre Overlæg,
 Hvor ond ei Verden er — Gud frie mig — tænkte jeg
 Vel fra Poeter og fra Potentater,
 For dem er alting havende og stumt.
 Man skrive hadsk, man skrive dumt,
 Ald Hekkenfeld dog begge Deele bære.
 Genier skruppe, Konger consistere
 (Hvo vil vel læse, eller kende saa,
 Naar man sig knap engang tør avertere)
 Og for lidt Fingerkløe Autor maane
 Sig fra Parnass og Staten retirere.

Det løb saa længe i min Pands om,
 Til Kolde Sved udvælded' af min Hjerne.
 Min Puls slog høit, en Sandsefeber kom,
 — Og takker jeg for den min gode Stjerne —
 Thi jeg fra samme Stund oprinde saae
 En philosophisk Lybning for mit Døie,
 Jeg lærte nedrig Smigger at forsmagte,

Og vel saa nedrig Skumsen ligesaa ;
 Min Siæl blev dydig, mine Tanker høie.
 Mit Navn blev stort — som du vel selv har seet —
 Som Moralist, og som Poet.
 Jeg valgte mig en egen Wei at vandre,
 Jeg praler aldrig selv, jeg roser saa,
 Dagtaleren mit Fiendskab vente maae;
 Jeg til Satiren ei min Haand kan fane,
 Undtagen nu og da at prøve paa
 Smaaafkliringer af dig og andre;
 I øvrigt er jeg glad, hvis for jeg døen,
 Jeg det, jeg lever for alene, særdigt giør,
 Et episkt Mesterværk, der hedder Oceanen,
 Hvortil mig nu kun fattes Planen.
 Da takker jeg min Gud, som det sig bår,
 At jeg min Wei med Ære kunde vandre,
 Og ikke blev en Nar, som mange andre.
 Er det dit Ulvor? er det Spotterie?
 Sprang denne Skildring dig af Panden?
 Er det dig selv? Hvorfor min Eralli?

Er det ei mig, er det en anden.

Men Navnet da! Nei Tak! Poeten, som du veed,
 Har og sit Laug; hver Laug er der en Løndom ved,
 Du veed, det er en Karl; det er min Smerte,
 Nok være den Triumph for stolten Qvindehierte,
 Nu sig mig, Corali! hvad tykkes dig
 Om mine Brødre og om mig?

De ere Narre! du er en Forræder,
 Sn, sn! hvor stngt den Skiasden klæder!
 Vel da jeg sander det, som skrevet er!
 De hedde Regio, de ere mange.
 Men jeg kun een og anden rhymsrer hev
 Af deres Nækker, saa uhyre lange.
 Strafwaardigt er da det Forræderie,
 Somkeer for dig, o grumme Corali?
 Al da jeg lover mig en Smule af din Naade,
 Jeg finder tvertimod al min Besønning i
 Din gamle Haardhed, og din gamle Talsmaade.
 Glem mig da evig, Hierte af Granit!
 Glem mig, og alt, hvad nogentid var mit;

Forstend selv dette Brev af Souvenir og Minde,
 Men naar en Dag kun jeg tilovers er
 Af al din heele blinde Dyrkerhær,
 Min Upartisthed dig i Tanke rinde!

I Fordums Tiid jeg grandsted Eva's Kion,
 Og fandt det saare lysteligt at være;
 Nu mit — og tilstaaer ærlig, stændt i Lon,
 At store Narre stundum begge ere.
 Og nu jeg fatte kan, at det er sandt,
 Hvad mangen modig Gang jeg noksom fandt,
 Og aldrig uden løulig Gammen;
 At begge Kion bedst trives sammen.

Gaa har alting sin Varsag, som du seer.
 Som for Exempel, Dyd, Forstand, og saadant meer,
 Kan være saare brav, om du behager,
 Og sit til Verdens store Plan bidrager.
 Men Daarskab er ei heller at forsmaae,
 Og os til Glæde er det lavet saa,
 At Daarskab tykt om os er udstrød vorden;
 Men Wiisdom saare tyndsaad her paa Jorden.

K. N.

Hunden og Høet.

En Hund en Dag ad Marken gik,
 og der den sære Grille fik:
 at samle sig hvert Græs og Straae,
 der løst omkring paa Marken laae.
 Den, som en sand Botanikus,
 tog baade Stort og Smaat i Hund,
 alt som Linnæes Katalogus
 har numereret Straa og Græs,
 og fik ihast et lille Læs.
 Om Genus og om Spesies
 el ængsteligt sig bred vor Hund;
 men i sin Samlen tænkte kun
 frisk paa hvor meget, ei paa hvad.

Min gode Læser! mig forlad:
 at om den Hund ei siges meer!
 Den? lige Du saa ofte seer.

J Koft paa Marken der juſt er
 en Heſt, ſom paa den Samling ſeer:
 ſom Heſt eenfoldigt nærmer ſig
 til Hunden:

”tor jeg ſpørge Dig:

”hvad med det meget Hø Du vil,

”Da intet Gavn det er Dig til?

”Men derimod vi andre kan.....”

Bred Hunden ſreeg: ””gaae, Klodſan!

””mig med Din dumme Spørgen væk!

””Jeg ſamler et Bibliothek””.

Jeg ſkrev den Fabel, da jeg ſaae

Grev Bir blandt ſine Bøger gaae,

ſom Hunden gik blandt Hø og Straa.

Anton Julius.

F o r d u m .

Paa min ældste Vens J. Kierulfs
 Bryllupsdag d. 6te Septbr. 1793.

Min Ven! som næsten i min Barndoms Dage
 Mig rakte broderkærlig Haand,
 Veileded' troe mit Hierte og min Aand,
 Og dem fra mangen Afgrund drog tilbage,
 Hvis Venfkab var, og er, og skal for stedse være
 Min Vans' Enst og Hæls, min Vandring's Væge,
 O! fald dig i din Fryd ved elstte Piges Bryst
 Hensarne mørke Dages Frugt tilbage —
 Et mindes fordums Kammerfulde Dage
 Gjerdobbler bedre Tiders Enst —
 Da vi med ængstligt Blik ud over Livet saae,
 Der, ligt et rædsomt Hav, for vore Pine laae,
 Hvor Farer truede, hvorhen vi Synet vendte,
 Hvor ei vor Reises Maal, og ingen Havn vi fandte,

— O held dig Wen! nu i din Elsktes Favn
 Du fundet har den ønske trygge Favn;
 Der kan du hver udstanden Storm forvinde,
 Og skulde Uveir drage op paa nh,
 Did kan du tryk om Hielp og Tilflugt tye,
 Og freidig Kraft til Fremtid's Vandring finde,
 Alt ille Sturlesønners Bane frem,
 Og naane Udødeligheds Favn med dem.
 Og jeg, min Wen, naar Sorger mig nedtrykke,
 Naar dybt jeg føler, hvad vel evig nægtes mig,
 O held mig da, at jeg kan tye til dig,
 Og glemme Savn, og Sorger ved din Lykke!

Og du hans Løtte! gode! skønne! hulde!
 En Rosenknop jeg saae fremspire huld og skøn,
 Mindst troede jeg, det var min bedste Wen til Len,
 At den saa skøn og huld fremblomstre skulde.
 O viis ham nu, den reene, blide, omme
 Troefaste Ægteklærlighed,
 Den Fynd, en klærlig Mand og Fader sønnet ved,

Bort gamle Ideal for sand Lyksalighed *)

Er meer end Ideal og Digterdrømme.

Det vil du, gode Mige! du vil finde

Din Lykke i at see ham lykkelig

Dg vide, han er det ved dig; og

D vær da, og hans ældste Vens Veninde!

D! under, under, dyrebare Venner

— For at indslutte sig i eet —

Saa reent et Held, som Død og Kiærlighed fortjener;

Dg som jeg ønsker Eder det.

N.

*) Man see Bibliothek for det smukke Kion 4de
Bind, udgivet af K i e r u l f og mig i Forening

N.

S i d e n .

Til en Ven for i Leßings Nathan.

(Juni 1796).

Jeg veed det sikkert, Ven, at Leßings Nathan vil,
 Jo meer og meer bekendt med den du bliver,
 Hos dig i Værd bestandig tage til;
 Jeg derfor dig med Vennehaand den giver.
 Og gjør jeg mig det Haab, at jeg til den
 Min Kiærlige Almindelse kan binde,
 At naar jeg endelig er slumret hen,
 Og savnet Noe i stillen Grav kan finde,
 Du ved at tage denne Bog i Haand
 Det Venneminde Kiærlig vil mig yde:
 "Vel har man undertiden roest hans Aand,
 "Men liden Det hans Hierte monne nyde,
 "Og Hiertet hos ham dog det bedre var.

"Hans Glæde var at giøre andre glade,
 "Hans Hiertes allerførste Dval at hade,
 "Ei dene til at elske skabt han var.
 "Som Ehn forsvandt hans Lorte Foraarsdage,
 "Ei har jeg kiendt min tabte Ven deri,
 "Men de, hvis Byrde jeg ham saae at drage,
 "Gud være lovet, at de er forbi!

M.

Snart!

Til min Guldbergs Elina.

For i et Exemplar af Echaris (Jan. 1797).

Troe ei, jeg glemmer, vennehusde Pige!
 Mit Hiertes sande Gield til Dem og til min Ven!
 De vil undskyld mig, og glædes, tør jeg sige,
 Naar De først veed, hvi jeg saa seent betaler den;
 Veed, at det Ønske, vennehusd De syede
 Paa det bevidste mig saa fiære Kryds,
 Er til en opfyldt Spaandom blevet nyt;
 — O Dydens Ønske kan ei Dydens Guld forstønde. —
 Og i den første lykkelige Stand
 — Det maae De selv af glad Erfaring kiende —
 Fra Elskovs Alter og til Venstabs Lund,
 Gaa nær de grændse end, er Veien uden Ende.
 Da har man ickun Sands og Aand og Hu
 For den, man elsker, for sit Haab, sin Lykke,

Dg stirrer end derpaa, som tvivlede man endnu,
Dg feler det, som ingen Ord udtrykke.

De, hulde Pige, De, og Deres Ven
Mig da undskyldte, hude, føle, fatte;

De begge vide, den Uafsalighed at Rette,
At elske, og at elskes omt igien.

O nhyder den til Ederes sidste Dag,
! Væragtig Kiærlighed er Dnens Lyst og Væ.

Dg sneehvid Alders sidste Gavnetaag
! Saa omt, saa froe, som Ungdoms første være! —

N.

N u .

Den 19 October 1797.

I Fjor paa denne Dag landfægtig, elskte Pige!
 Jeg neppe torde hvidske Carl dit Navn;
 I Aar, i Dag, jeg ved dit elskte Navn
 Kan dig min Elsk, min Fryd, min Lykke sige,
 Kan sige dig, hvordan mit heele Færd,
 Mit heele Jeg sig gandske har forandret,
 Hvordan ei blot nu Roser myldre der,
 Hvor jeg blandt hvasse Tiorn har hidtil vandret,
 Hvordan jeg ved dit troe, dit omme Bryst
 Ei blot forvundet har hver fordums Smerte,
 Ei blot glensfundet tabte Haab og Ænst,
 Men meer endnu, mit yngre Dages Hjerte,
 Wortmanet er nu den Misantropie,
 Som nyd i dette vaande Hjerte boede;
 Hver Spire Had, man havde saet deri,
 Er nu opluget, rykket op med Rode;

Jeg ved din Barm er om og blid igien,
 Undskylder Svagbed, Uret jeg forlader,
 Er alle Brødre's broderlige Ven,
 Og elsker sønlig alles store Fader.

Smil ei, min elskte Pige, naar du seer,
 Jeg her dig snakker for om mine Dyrer,
 O jeg for dem dig skylder meget meer,
 End for al den Lyfsalighed, jeg nyder.

Naar jeg mig finder bedret i din Arm!
 Da, elskte! o da sofer jeg tillige
 Det glade Haab, at du ved denne Barm
 Skal finde dine Dages Held, min Pige!

Om jeg end ei min Elskte liig og værd,
 Saa god, saa skyldfri reen, som hun, kan blive,
 — Den Snees, hvis Reenhed eengang plettet er,
 Ei Solen selv dens Hvidhed kan giengive —
 Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
 Skal bedre, ommeere, dig meere værdig blive!
 At jeg da ret engang maane see dig lykkelig,
 Os Himlen mange, mange Dage give!

Ved Madam Bodenhoffs Grav.

Du, som Jordens Held og Ære
 Med umættet Siæl attraaer,
 Lad dig denne Gravhøi lære
 Jordens Lykke, som en Damp, forgaar,

Den, hvis Tab vi her begræde,
 Gik i favre Ungdom hen,
 Havde Haab til Livets Glæde,
 Og et Hjerte værdt at nyde den.

Men det var Alvliddoms Lykke,
 Kort blev hendes Rejsesæd,
 Tidlig hun forlod den Lykke,
 Som er intet Savn og Ønske værd.

Th. Thaarup.

Dødens Buggevise.

Jeg haver en Bugge, saa varm, og saa tæt,
 Jeg haver en Bugge, saa peen og saa net,
 See Baaren i Himmelsens Smykke fremtræde,
 Han stroer paa min Bugge de lilier spæde,
 Og Lundenes Rattergal synger for dig;

Sov sødelig.

Jeg haver en Bugge, saa peen, og saa net;
 Jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt,
 See Vinterens Elsker, der brudes med Dagen;
 Bedække min Bugge med hvideste Lagen,
 Frygt aldrig for Vinterens mørkeste Elsker;

Du slumrer i Ly.

Paa Jorden misliandes den reene Dyd,
 Paa Jorden ei blomstrer den sandere Fryd,
 Der Haabet dig fluffer, der Venstreb dig saarer,
 Og Elskov dig Dæggeret fylder med Taarer,
 Her smiler din Engel, den venlige Død,

Glem Jorderigs Nød.

Kom elskede Vandrer ! du est jo saa træt,
 Dig favner min Bugge, saa varm, og saa tæt,
 Jeg tager din Vyrde, bortaander din Rummer,
 Og dyster dig ind i den sødeste Slummer,
 Saa kom da, jeg lægger i Buggen dig ned

Til Salighed.

Sander.

Fattigvise.

Saa svandt vor Aften hen i Glæde,
 Og glade vi adskilles nu;
 Af dem, som sukke, dem, som græde,
 Dem lad os komme først ihu!
 Det, Brødre! er den Gudhed's Krag,
 Som os vor glade Aften gav.

Mens vore Timer fløi saa glade,
 Seent mangt et Blund i Rummer freed,
 Med Taare mangen maatte væde
 Det hvileløse Leiesed.
 Tænk, medens Overflod vi nød,
 Til Børn at Modre savned Brød.

O du! hvis Liv i Fryd henglider,
 Maa du dine Glæder kom ihu:
 At det din Broder er, som lider,
 At han er fæst til Fryd, som du,
 O let den Armes Lidelses,
 Og gør dig dine Glæder værd.

Og du, som ei uklaudt med Smerte
 Kan giennemføle Brødre's Nød,
 Du, som af blid Erfaring lærte,
 Hvor Hielp i Nødens Stund er sød.

O naar, et Hierte i dit Bryst,
 Da hør, og agt, og lyd dets Røst.
 Alig være Gaven, eller ringe,
 Vi freidige den lægge hen!
 Thi Godheds Gud, hvem vi den bringe,
 Seer kun paa Hiertet, ei paa den.
 O tit den Riges Skienk ei var,
 Som Enkens Skærv, ham dyrebar.

Thi lad os ham, vor Fader, ligne,
 I virksom Tid at gjøre vel,
 Da kan, da vil han os velsigne,
 Med Livets Himmel, Dydens Held,
 Og stiftet Gavn og lindret Nød,
 Os være Fryd i Liv og Død.

H.

P r o l o g .

(Med en Forestilling af Høehøften, Skuespil i to Akter efter Ibsen, paa et Privattheater).

Hvad er det, som i alle Livets Aar,
 I stormfuld Vinter og i soelblid Vaar,
 Fremlokker Glædens Smil fra Mandens Pæ,
 Og byder ham at glemme Qual og Møje?
 Hvad lønner værdigt raske Unglings Glid?
 Hvad standser kraftløs Oldings tunge Klage,
 Naar veemodsfuld han mindes soundne Tid,
 Og af! forgiæves kalder den tilbage?
 Ej er det Guld, og ej et hædret Navn,
 Ej Navn Hyltingsraab af Millioner;
 O! Kunstnerens og Heltens Saurbækkroner
 Kun svagt erstatte frydlost Hjertes Savn:
 Nej! langt fra Daarers Sværm, i huuslig Nøe,
 Ved Siden af en søm og trofast Møge,
 Der nydes tifold Rismne Glædens Dage,
 Der Modgangs Dægger selv vi temme frøe.

Den vise, gode Dalstrøm, sund og riig,
 Dog sølte dybt, han var uslykkelig.
 Han ejed Kunstnerværld med Kunstnerhader;
 Og dog hans Hierte savned' Fred og Glæder:
 Thi eene vandred' han paa Livets Stie,
 Hans fejre Ungdoms Alder var forbi,
 Og langsomt saae han Timerne henglide;
 Thi ingen Mage vandred' ved hans Side:
 Med Taare hilfed' han hver Dag, der kom,
 Og grued for en frydløs Alderdom. —
 Her, i en ukiendt Landmands simple Bolig,
 Her blev han atter lykkelig og rolig;
 Her længe savnet Fryd han atter fandt,
 Og hver en ængstlig Ahnelse forsvandt.
 Her lærte han paa nye at elske Livet;
 Dets bedste, største Held ham her blev givet;
 Han fandt en skien, uskyldig, ædel Brud,
 Han sølte hendes Værd, og takked' Gud.

Hvor herligt Island's Vesterpensel malte
 Den ædle Dalstrøms Huld, hans Elstes Vard,
 Hvor stont han til vor Aand, vort Hjerte talte;
 I Dag vi vove at gjentage her.

Ej Kunstnerhæder vente vi at nyde,
 Vor Kunstnerevne er saa saare svag:
 Ej Dominere, kun Benner vi indbyde,
 At deele Festens Fryd med os i Dag!

Det er for Benfæls Alster vi fremtræde,
 Ej vorde da vort glade Haab omsonst,
 At, Benner! I, som elske huuslig Glæde,
 Vil dømme vore Hjertes, ej vor Kunst! —

Maad til unge Digtere

efter Paykull.

Uunge Skjalde! samler eder,
 Alt lytte til min Harpes Slag;
 Den Wei, som bedst til Pindus leder,
 Forkynedes eder skal i Dag.

Naar diærve Bruns Camcene quæder
 Niels Ebbesens, og Bernstorfs Hæder,
 Saa hoi en Flugt er ei mit Kald.
 Men hævet paa Entheres Vinger
 Den Sang, som fra min Harpe flinger,
 Kun Glæden, Glæden vies skal.

O du, hvem Glæde og hvem Smerte
 End fremmed er i Ungdoms Baar;

Men alt dog føler, at dit Hierte
 For Digtertemplets Hæder staaer;
 Haab ei at vinde dig alleene,
 Du dig med Cyperns Gud foreene,
 Hans Fakkels mane du Inses ved.
 Først for en elsket Møe du brænde,
 Din Eikne Sang du ofre hende,
 Som leder dine bange Fied.

Fra Pindi allerførste Dage
 Medhersterinde Cypris var.
 Enhver, hvis Sang man saae behage,
 For sin Hjørinde sunget har.
 Liig Philomeles Klager søde,
 I Nattens Skied hans Toner lode
 Om Hiertet Glæder eller Qual;
 Naar Pysets Gud besteg sit Sæde,
 Man hørte ham den Yde qvæde,
 Som smykkede hans Hiertes Bal.

De største Skjalder Cypris hylked'
 I hvert et Land, hos hvert et Folk.
 Sin Mand selv Flaccus hende skulded',
 Racines Dvad var Æmheds Tolk.
 Til Cypris Tasso Offer bragde,
 Og Teos's Wijsmand Troe tilfagde,
 Og han, hvis Sang i Nordboes Land
 Ved Rungstedts Priis den Jld antændte,
 Hvoraf hans store Hjerte brændte;
 Han Krandsen fik af hendes Haand.

Apollo selv for sine Sønner
 Et elskeligt Exempel er.
 Den Laurbærkrands, som Skialden lønner,
 Om Gudens Elskov Vidne bær.
 Du der den lange Daphne finder,
 Hvis Lod om Cypris Vælde minder;
 Hun flyede Glædens korte Stund,
 I, som med Haarhed eder væbne,

I Skionne! frygter hendes Skæbne,
 Til livløst Træe forvandles hun!

Langt fra hver Egn, sig Ceres faarer,
 Paa selve Klippens golde Top,
 Ved Solens Blik, og Kulmets Taarer,
 Forundret Blomsten spirer op.

Saa ofte den, der troefast brænder,
 Skiondt lidet Phæbi Luch han fiander,
 Af Kiærlighed alleene ført

Tor diærve Slag paa Harpen vove,
 Og Hiertet glemmer Kunstens Love,
 Og han med Bifald vorder hørt.

Men Ornen krobet af sin Næde
 Ei Fugles Konge hekket er,
 Før han mod Dagens Inse Sæde
 Af ældre Orne Flugten lær.

Saa du, hvem huld nyd Enprils horte,

Da første Gang du Ehren rørte;
 Troe ei, du alt har Maalet naaet,
 Nei end din Musa gaac i Være
 Hos dem, som Laurbærkrandsens Ere
 Ved Sællers Bifald have faaet.

Du ofte da med stælsfuldt Øre,
 Alf Elskovsgud optændt med Lyst,
 Snart Klaccus Glædesange høre,
 Og snart tribunisk Klagerøst;
 Brænd høit med Phaons Elskerinde!
 Din Taare med Racines rinde!
 Maaskee man da en heldig Dag
 Dig Laurbærkrandsen værdig dømmes,
 Stærkodders Skjald din Gld berømmes,
 Og Lund din nyderige Smag.

Men haab dig aldrig denne Ere,
 Om du trods gode Sæders Tvang,

Chariter's Bussmand tør være,
 Ved plump og stet optugtet Sang;
 Af Bessyt lad din Tavle brænde,
 Men du som Guddom male hende,
 Og er med Iyrist frække Drag.
 Hos Luis vogt dig for at tøve,
 Du Enpris ei sit Elor berøve,
 Men sige en alt for naften Dag.

Ved Valget af en Herkerinde,
 Og ved din Harpes kielne Lyd,
 Kan du en elsket Skionhed vinde
 Til Amors og Apollos Fryd,
 Dig hendes hulde Bifald være
 Et sikkert Pant paa Krandsens Ære,
 Men mod dit sande skionne Held,
 Mod kielent Ryd af elsket Skionne,
 Der vil din Sang og Æmhed lønne,
 Hvad er der Krandsens Ære vel?

Til Nathuf,

da han blev mere end Tilfuer.

Nen Nathuf! Kommer dette Brev for silde,
 Saa kommer det just, som mit Hjerter vilde;
 Thi fast det er et Underviisnings- Brev,
 Jeg onsket dog, selv medens jeg det skrev,
 At, naar Du brød det, alt Du maatte være
 Saa høfelig, ei at trænge til min Være. —

To Sønner Cypris har; den Ene lufesuld,
 Snart snaksom og letlivet, blid og huld,
 Ja overgiven, meer end Rankens Fader;
 Og snart af Munterhed en Hader,
 Knarburren, venneskye, ja moren stum,
 En snorrig Fyr. — (fast en beregnet Sum.
 Af hele Jordens Daarskab og dens Hæder,
 Af alle Livets Sorger og dens Glæder). —

Meer Proteus, end nogen anden Gud,
 Med tvende Navn han dog ærlig kommer ud,
 Snart Amor kalder han, og snart Cupido,
 Det hos Eneas var han, hint hos Dido.
 Naar saa imellem Kion og Kion han skifted Navn,
 Sad Dyden klagende, og Glæde: Savn
 Faldt — o den tunge Lod — tit tyngest paa det

Hierte,

Der havde mindst forskyndt Angrens Smerte.
 Da er han hadeværd, i dette Fald
 Hans Lov vanærer kun hans Skiald,
 Hvo da lovsynger ham, skönt vittig som Voltaire,
 Og, som Fountain' naiv, skal affen'd være. —
 Men naar (den sædelige Enthereas Søn)
 Han Amor kalder sig hos begge Kion,
 Da, oin, lidt tankeløs, han liden Daarfskab over,
 Det ikke Dyden, det ei Mennesket bedrover,
 End sunger glad hans Pris den sande Musers

Ven:

End dydig Ungling thy troehiertig til ham hen,

Dg hylder ham, og kalder ham Belgiorer,
 Dg smilende det selv graahardet Blisdom hører. —

Dog gjør ei Amor ganske lykkelig,
 Men Broderen — ham nogenlunde lig,
 Men meere stadig — Hymer, maane besygte,
 Og hellige de Vaand, som hin skal knytte.
 Han giver, hvad den anden lover, Enst,
 Og trykker Himsen ind i samme Bryst.
 Hvor han med dydig Klogskab Falken svinger,
 Der Glæden Rødder slaar, og der faaer Sorgen
 Binger,

Did Himlens Datter Fryd beldædig stiger ned
 Alt parre trange Kaar med gylndue Noisomhed,
 Med den forsvundne Sorg at have nære Glæde,
 Og holde Livet i en yndig Blomster: Riede.
 Ja smiler saa en Slut paa samme Moder: Varm,
 Saa kan du være misfæendet, hadet, arm,
 Men saare lykkelig; dit glædedrukne Pie
 Skal neppe Skyggen see af Jordens Mæie.
 De Elskte smile — Jord og Himmel mod dig leer,
 Og Engle selv Du, uden Avind, seer. —

Gil derfor, Rahve! il! — fang Jordens første

Glæder —

Gil med at stutes ind i Hymens bløde Kiæder.

Realiser hos Dig de skionne Skildringer

Uf Hiembels Huus, som uden Tvivl dog er

Den største Tælle blandt de mange skionne Miner,

Hvormed Tilskueren mod Esterlægten triner. —

Dg da med dobbelt Ild, og Bid; og Livlighed,

Belforte Svæbe sving paa Landets Planer ned;

De blege læse skal, og bande dine Blæde,

Dg for dit Hæld, og for dit Værd dertil, dig

hæde.

Dg Daaren som, at løse Livet hen,

Dpofter Guld, og Ugt, og Dyd, og Ven,

Dg den — fordi en Kvinde — større Daare,

Som, menende din ædle Varm at saare,

I Svælgget styrter sig, det du advarer mod,

Dg frygtløs for at menes klog og god,

Vil hede ryggsløs, fast hendes Hierte

Biefalder bankende, hvad din Tilskuer lærte,

De — — Dog hvortil i Dag desllge Ting!
 Fast det var Vennehaand, der Bægret slog omkring,
 Saa blev dog Vinen spildt — og det var ilde,
 Og nødig jeg formøker glade Gilde.
 I Dag jeg tænker dig aldeles lykkelig;
 Din Bryllups-Dag i Dag jeg tænker mig,
 Og hædrer den, saa godt jeg kan paa Landet;
 Fra den solvklare Vel jeg henter munter Bandet;
 Jeg plukker selv af spæde Ribb; Træe Bar,
 Som mindre surt, ei mindre lifligt er
 End Spaniens Ektron; saa jeg bønfsalder
 Ben Evan, som med blid Magie fremkalder
 En Ranke druerig, et gævmildt Sukker-Mar,
 Og — En to tre! en herlig Pøns mig gior;
 Og, at den dobbelt liflig mig maae smage,
 Elisa Bollen skal, og Døttre Glasse tage;
 De leire sig om mig, som i den snevre Kredb
 Er, meer end Jordens Konger, veltilsfreds,
 Jeg kroner Glasset, mindes egne Glæder,
 Og om din Bryllups; Færd jeg til Elisa qvæder.

Paa en Øe, som Sielland hedder,
 Ligger en besættet Stad,
 Hvor man flamres, grunder, sveeder,
 For at lybe: Man er glad.
 Læg kun Merke til dens Navn:
 Staden heder Kiøbenhavn.

Dib maane drage hver en Synder,
 Som, i sin Tid, præke oss.
 Ja, hvis Lykken sig ei skyder,
 Maane jeg nok engang dertil;
 Fast der i mit Litanie
 Staar: Fra Kiøbenhavn os frie!

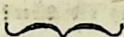
Dog jeg gav min hele Tærte*)
 For at være der i Ævel;
 Thi en Gut med ædelt Hierte,
 Og hvis Aand du kiender vel,
 Nahvek, lyder Hjertets Bud,
 Han i Ævel sig ta'r en Brud.

*) Et Vergens Navn paa en Dølle Punch. 3.

Hende, som med Ham vil deele
 Daarers Spot og Ondes Had;
 (En af dine Søster: Siele,
 Skabt at gjøre Gode glad)
 Hende gad jeg gjerne see
 I hans Arme blussende.

Mo'r! det faaer jeg ikke skue!
 Vel! med Dig jeg klinge vil:
 Stadig: Kion, som Dydens Lue,
 Brænde Deres Elskovs Ild!
 Fader: Glæde, Moder: Fryd,
 Worde Bakkhusets Pryd!

Jens Betlitz.

L i v e t s F r y d .

Til Næbber.

E h o r .

Fryd Dig ved Livet!

Gaa bød en kjerlig Gud.

Vor vi ei lyde

Kjerlighed's Bud?

E n S t e m m e .

Dø vinker tidlig Ungdom's Smil

Til Leeg og Dands og Elfføds Id;

Men Ungling, Ungling, æt hvor snart

Henviðner Glædens Krands!

E h o r .

Fryd Dig ved Livet?

Bød dog en kjerlig Gud.

Skal vi ei lyde

Kjerlighed's Bud?

E n S t e m m e .

Rom, Vensteb ! bind med Blomsterbaand
 Til Hjerte Hjerte, Haand til Haand,
 Hoi er Din Fryd; dog tidt den svandt
 For Skjebnens grumme Bink.

E h o r .

Fryd Dig ved Livet!
 Bød dog en Ejerlig Gud.
 Kan vi ei lhyde
 Kjerlighed's Bud?

E n S t e m m e .

Kun gudig Mages Kjerlighed
 Kan give varig Fryd og Fred.
 Den Fryd til Graven følger os
 Og over Graven ud!

E h o r .

Held Dig, vor Broder!
 Huldt var Dig Himlens Naade
 Fryd Dig ved Livet!
 Skjon er Din Lod!

Abrahamson.

S a n g

af

die Zauberrey der Liebe.

Tilfreds med dig, tilfreds med mig,

I Livet vi fremtræde,

Og derfor skal vi, jeg med dig,

Os være nok til Glæde.

Jeg er for dig, og du for mig,

Allene født og baaren.

Ja, jeg har dig, som du har mig,

Til evig Tiid udfaaaren.

Jeg elsker dig, du elsker mig,

Ved Aften og ved Morgen.

Ej Dag der gik, jeg jo med dig

Saa kjærligt deelte Sorgen.

Thi deelt imellem mig og dig

Formildes Sorg og Plager.

I Kummer trøstede du mig,

Jeg gråd ved dine Klager.

Foreente vi paa Livets Vej
Dog mangen Glæde funde.

Hvor mange Dage saae vi ej,

Som under Fryd henrunde?

Den gode Gud velsigne dig,

Min lille Kjaledagge!

Han styrke dig, bevare mig,

Bevare, styrke begge!

O! lev for mig, som jeg for dig,
Til Døden os adskiller.

I samme Gravsted du hos mig,

Som jeg hos dig, da hviler.

Naar Gud de Døde hyder gaae

Ind i sin egen Glæde,

Alf sættes Grav vi skal opstaae,

Dg samlede fremtræde.

Ende.

Manden, Løven og Eslet.

Der gik paa Eslets Rng en Mand —

Jeg mener — dog jeg vædde kan

Derpaa, enhver min Mening veed,

At Manden paa sit Eslet reed —

Og modte en forbittrret Løve,

Hvis brølende Maa, hvis Næses snusende Damp

Forkyndte de Vandrende: Død eller Kamp.

Om Eslets Brøl, der havde kundet dove

En hidsig Inquisitors Skrig,

Naar han taer paa i hellig Iver,

Og faar i Naadestien driver,

Eslet ikke Løven bryder sig.

Med Rytter det paa Flugten vendte;

Men Løven stærkere dog rendte:

Saa vidt var Faren kommet alt,

At tet bag sig de kan den høre.

I Angsten Eslet død nedfaldt,

Hvad gjør vor Mand? — Hvad Mand bør gøre,
 Hvem Banen ei forhærdet har,
 Til smukt at tamt Alt af Løver.
 Til Enke Dolk han høs sig bar,
 Og uforsagt en Dyst han prøver,
 Med væbnet Arm mod glubste Dyr.
 Det var en stærk, behændig Tyr.
 Kort sagt: i Kampen Løven falder,
 Og styrter i sit eget Blod
 Udbløder den sit Overmod.
 Vor Hest sin Rosinante kalder
 Med Moie op til Liv igien.
 Et Die halvt Kun aabner den
 Af idel Angst for Dødensbringer.
 Knap giennem det den bliver vaer,
 Det Manden er, som vundet har,
 For Eslet op i Glæde springer,
 Og den halvdøende Kolos
 En vældig Serenade bringer,
 Der lod omtrent, som iblandt os:

AntiKritik af Mij *). Bevare
 Mig Gud for Rattefang og Nigt.
 Paa Skieldsbord og paa Spark saa rigt,
 Et glatte Lag det lader fare,
 Alt Manden selv i Brede slaer
 Det med sin Stok, saa Stokken brhdes,
 Al Recensering det forbhdes.
 Af Manden det den Lærdom faaer,
 I det han stiger op at ride:
 "Du snosold dumme Dyr maa vide,
 Til fældet Love skal en Mand,
 Men haane den Kun Eset kan".

Om I for nylig, mine Venner!
 Just ikke en Person har seet,
 Der har sig som en Love teet,
 Saa Esets Mage dog jeg fiender.

Anton Julius.

*) Conf. For Sandhed. 2 H. p. 237. l. 3.

M i d a s ,

en grædse Fortælling

(efter det svenske).

Kong Midas udi Indien
 Var meer, end lovlig dum — dog ingenlunde gale;
 Negierte rigtig nok — kun middelmaadigen,
 Men dyrkede Musik, og dante den
 Med Siælestyrke ved Vocalen.

Hr. Pan var Majestæten's Favorit,
 Det var en Mand af stor Merit,
 For sine Piffkebeen, og for sin Pibe,
 Hvoraf han kunde visse Toner knibe,
 Saa grusom rørende, at det
 Var ham en ringe Sag at faae hans Majestæt
 Snart til at skoggre, snart at pibe.
 En velkendt Gud, hvis Priis var stor
 For Iyrespil, og Sang, og smukke Ord,
 Apoll den Tiid omvanket paa vor Jord.

Ei for hans vidtbehiændte Noes
 Kong Midas kom for Iærden Pre,
 For han paa Næsen Kryller saaes at giøre,
 Og sigge spöttende: den Virtuos
 Maae vi dog allernaadigst høre.

En Cabinetscoureer affærdiges barduus,
 Med kongelig Careth, og Forspænd til Corcyre,
 Der uden megen Compliment og Kruus
 At hente Guden og hans Ehre.

Apollo kom ved Nattetid,
 Men skiendt Kong Midas essers, tør jeg love,
 Sov fiæk om Kapå med hver paa Throner og ved Hove;
 Nysgiærrigheden var en mægtig Eumenid,
 Som ei hans Majestæt tillod at sove.

Og flux den formeligste Beddestriid
 Anstilles mellem Pan, og Manden fra Corcyre,
 Pan var den første med sit Spil;
 Thi saa er Verdens Skik, at først gaaer, hvo der vil;
 Saa stærk som fire var hans Ehre,
 Og vreed han selv saaledes Krop og Mund,

Og alle sine Liniamenter,
 At Midas paa en liden Stund
 Blev lens paa vakke Complimenter,
 Thi klart det er, som Klareste Chrystal,
 Skøndt noget latterligt desværre,
 At er man Favorit, skøndt dum, som dødt Metal,
 Man findes dog superb af naadig Herre.

Apollo, lidt undseelig,
 Saa vel paa Hans, som Kongens Begne,
 Dog — som mon Gudsønner egne, —
 Med blid Frimodighed fremstilte sig,
 Sang en Aldaglo, kneb sin Hæder,
 Og maledes paa Vers af idel Jld og Hæder,
 En liden Scene af den dyre
 Trojaniske Hølenes Eventyr,
 Men baade Text, og Spil, og Sang, del vandt
 Den ædelt simple Sandhed hylde,
 Neent uden alt det Biedeflang,
 Der med chrematist Kunst forgylder
 Et Menskes, saa det mangen Gang

Vort Øre, skøndt ei Hjerte fylber.
 Kong Midas tykkes det saa let,
 At det fortiente ingen Ære,
 Han dømte da, som et Parquet
 I hvilken Hofstad, det skal være —
 Pan er guddommelig, Gud Phæbus stet.

Men see! hvad hendte sig? Latone —
 Æm som en Moer, æmsindtig, som een Rone,
 Sik megen Fristelse, for sig en Dom
 Paa Smag og Billighed saa tom,
 At giøre Midas til Mirakel.
 Og mens Apoll fra Høve roelig gik,
 Monarken til en Føn for naadigste Critik,
 Sig selv til billig Straf, og andre til Spektakel,
 So lange lodne Øren fik.
 Strax løb rundt om Kong Midas høele Nige
 Et Rygte, som ei har til denne Dag havt lige:
 Kong Midas er et Æsen, vil man sige!
 Som det fra Mund til Mund i Stilhed gik,
 Kong Midas selv et Rygt derom betroet fik;

Snart til Undseelse forvandler sig hans Bredt,
 Til at regiere sig han Reede,
 Og første Gang i Verden Flog
 Alf lutter Trods mod giækkende Latone,
 Den modige Beslutning tog:
 At reise bort fra Scepter, og fra Krone.

Jeg af Monarker tre kun veed,
 Der lagde deres Krone ned,
 Med als dens heele Herlighed;
 Dyd dertil Diocletian bestemte,
 Og Reedsomheden Earl den femte;
 Men Midas gjorde det af Skamfuldhed.
 Iblandt saa mange Hundrede hans Fige,
 Der have samme Stiel dertil,
 Mig undrer, at ei een det samme giøre vil?
 Dog hvad skal denne Undren sige?
 Er Menneſter ei altid ſtrøbelige?
 Og den som ivrigst tordner derimod,
 Sig af Begiærlighed selv daare lod.

Men til Kong Midas nu tilbage!
 Heel flamsfuld ved sit Eventyr,
 En deilig Maanskins Nat fra Lydien han stier,
 Men som i Skumringen han under Grand og Klager
 De lange Øren bringe vil i Skif,
 Eldt efter lidt den Inse Daa opgik,
 I Horizonten glad han Bacchi Stad opdager.
 Hvor megen Fryd! først spaaede han sig den
 Igien at see en gammel Gæst og Ven*),
 Og for det andet drak han gjerne.
 Han iiler, og mod Aftenen
 For Bacchi Throne staaer, forbandende sin Stierne,
 Hvoraf hans Hoved dette Smykke fik,
 Som Guden selv desværre flue funde.
 Gud Bacchus saaes et Medhjælper
 Sin fordums Bert og Ven at allernaadigst unde.
 Og sagde: Broder Midas, som du veed,

*) Midas havde adskillige Aar i Forveien paa Bacchi
 Keiser taget gandske vel mod ham i sine
 Stater.

Din kongelige Gæstfærdighed! og end end
 Os ingentiid vil gaae af aldernaadigst Milde,
 Thi sværger jeg dig ved min Eghed,
 Kræv du, hvad kan du vil, du skal Wonhøring finde!
 Hvid nogen! sigt mig vilde forestaae,
 Jeg tænkte, saadant bør med Overlæg behandles!
 Men Midas glæde sig at staae som den dog
 Alt saadant gandske oversaae,
 Og bad: din Willie see! giv, hvad jeg røres, maae
 I samme Pieblie til Guld forvandles!
 Det see de; Midas bleve en Digmaand samme Stund;
 Han rorde Eræerne i næste Lund,
 Han klapped sin troefaste Hund,
 Paa Pret slog han sine Drengte;
 Alt, alt blev Guld; Belsignelsen
 Gik endelig saa vidt, at Bacchi Barmhertighed
 Sig tvungen saae at æde Penge.
 Hvad Reede? Dumheds Frugt bestandig Unger blev,
 Kong Midas, hvem nu Sult har havt i Aar,
 I Guldflaas humpende iglen til Bacchus drev,

Dg bad ham dog igien borttage denne Gave,
 Dg Enden paa Comedien blev,
 At han paa Gudens Ord steg ned sin Krop at vasse
 Ved Pactols blomsterklædte Strand,
 Som fra den samme Dag hoffærdig sees at brasse,
 Dg vælte Volgerne blandt idelt gyldent Sand,
 Hviß man med Foie paa Historien lider,
 Har meget Guld og ringe Bid
 Gemeenlig fulgtes ad fra samme Tiid,
 Dg end gior saa i vore Tider.
 Hvor ofte, Pluti frække Pog!
 Har jeg ei hørt dit Skryd om dine Capstaler,
 Om Fragter, Laan, og hvad du ellers praler,
 Dg om din Dagrullang, saa stor, dit stakkels Drog!
 Som tyve Embedsmænds Qvartaler.
 Hvad Slutning drager du deraf?
 At siden Himlens Gunst dig gav
 Med denne lette Kunst at regne og at samle,
 En Tunge skabt dermed at skryde og at framle;
 Dg da at framle er Maneer at vordre stor,

Dg siden Guldets, Fodslens Broer,
 Fortienesters og Kundskabs Savn opretter,
 Naar vi paa venstre staae, du dig paa høire sætter.

Jeg nægter ei, det saa gaaer til,
 Men spil en dum Faldit, bliv arm; jeg love vil,
 At Verden snart dit sande Værd skal finde,
 Dig ligne ved en Nød med Ormhul,
 Med Sæbeblærens tomme Hinde,
 Og med en rund Figur, du veed, der kaldes Nul.
 Maaskee dig Skiebneen og den Prove vil beskiære,
 At see en ubemidlet Mand,
 Med Kundskab, Vid, og Dyd, beskeeden bære
 I eget Bryst sin Lykke og sin Væ;
 Dig selv, som med Foragt ham nys saae an,
 Blandt Rigmænd glemt, og andensteds casseret;
 Ham, som for Lykken ei paa Knæ har lagt,
 Af alle søgt, kiøndt end ei noksom æret,
 Ei sat til Høibords, men i Nøt.

De egentlige Ord

(Efter Kellgren).

Gik fra sin gamle Elskerinde
 Indt stakkels Coridon i Kaserie,
 Og — tænkt, hvor dybt han stak deri! —
 Han sammenjaskede en Elegie,
 Og ikk at et Selskab finde,
 Hvor Piccen — kauskee altfor frie
 For Tanker, Mium, og Harmonie —
 Kan, ved Kritikens Hielp, meer Skionhed vinde.
 Sig laurbærkronet han alt seer i Aanden,
 Og med sit Manuscript i Haanden
 Begynder saa: "D g r u m m e H u u s,
 "Som i u d e l u k k e r m i u L u c i n d e! —"
 "Tilgiv!" — saa afbrød ham en Kritikus —
 "Kritiken er jo Digterens Veninde?
 "Tilgiv mig da: mig synes Ordet H u u s
 "Er rober en anstændig Digter: Huus;

"Det er for plat; bær ikke Elegiens Stempel;

"Hvad om De satte, for Exempel:

"Et Taarn, et Slot; og lidt om Koverie?

"Saa traf De bedre Digter: Toner,

"Og fik lidt meere Kraft i Expressionen! —"

"For Diæblen! — raabte Author — fiere Mand!"

"Jeg troer, at Handen ham skinkbarlig rider;

"Vil han, at jeg skal binde an

"Med Stadens strænge Politie?

"Viid: hun i Spindehuset sidder!"

P. H. Heiberg.

Fødselsdagsvise.

Vort Liv ustadigt er og kort,

Dets Hæld er velanvendte Dage;

Ei, naar de først er soundne bort,

Med Graad man kalder dem tilbage.

O Ungling! brug din feire Tid,

Din Lod er skien, din Vel er Hæder!

Bed gavnlig Daad, utrættet Flid,

Du vandrer da til reene Glæder.

Mod Voldsmand skal du freidig staae,

Og være svage Brødre's Bærge;

I Kamp for Sandhed skal du gaae,

Og Retfærd's Banner Troefab sværge —

Og Dannekvinder, Dannemænd

Skal ved din Grav med Graad udbryde:

"Her hviler de Forladtes Ben,

"Her frelset Ustylds Taare flyde".

Wahr' Weisdoms Steinme, Vensfals Noß!

Medledeð ei af Daarens Smiger!

Gane frem med Mod i mandigt Bryst,

Den svage kun tilbage viger.

O Yngling! brug din feire Tid,

Din Tod er skion, din Bei er Hæder,

Bed gavnlig Daad, utrættet Flid,

Du vandre da til reene Glædet !

0 1 2

En Moders Raad til sin Datter,
(Efter Frue Lengreens svenske Original).

Jeg seer min Betty blive stor,
Og fra sin Duffe roret være,
Hun fra en søm og kærslig Moer
Modtage denne Fremtidslære !

Vor Jord du kender lidet til,
Der mange Skæbner foresalde,
Bed muntert Sind og Klogskab vil
Min Betty overvinde alle.

Paa Livets Wei gaar vaersom frem;
Ei til al Daddel Troe du fæste !
Den Jord, den skildres dig saa stæm,
Er ligevel den allerbedste.

Den er, hvad den bestandig var,
 Webngt af Kloge og af Daarer,
 Og, når overbeiet, har
 Meer Stof til Latter end til Taarer.

For megen Mistroe søder Nag,
 For megen Feltroe Kumrens Smerte,
 Tænk ved hver Rose ei en Dag,
 Ei Dyd i hvert et mandigt Hierte.

Held dig, kan sand Forsigtighed
 Dit Livs Veilederinde være,
 Den, Følelse, og Munterhed,
 Af Wiisdom Hovedsummen ere.

Med Læsning ad ei Tiden bort,
 Bort Kien den lidet har fornøden,
 Og skal du læse, gjør det kort,
 At du derved ei soider Græden.

Et dyrket Vid, en opløst Sial,
 Hvad, kunne det kun Bøger stænke?
 Mit Varn! studeer du Verden vel,
 Den giver Tanne nok at tænke.

Hvert Menneske er dig en Bog,
 Lær dig, den rigtig at vurdere,
 Og husk, at tit kan af et Fiog
 Den viise nogen Visdom lære.

Men moere trakte Bøger dig,
 Vel! i Forædling af dit Væsen,
 Beskedent lad det vise sig,
 Og ei i Brammen af din Læsen.

En Pærd i Skjorter faaer sin Pæn,
 Hun ei Satirens Snært undslipper,
 Og Vittigheden hos vort Kian
 Bør here blot til vore Ripper.

Lyd Betty! Ind Bestemmelsen,
 Lad Mandom's Tid dig ei forblinde,
 Riand din Værdie, og søg du den
 I Treen af at være Qvinde.

See Moderen i humslig Kreds,
 Et sande Kald i Hætt at tage,
 Med den Vergiærrighed tilfreds,
 At være Moder, være Mage.

See Orden, Mildhed, Kiærlighed,
 Med Blomster hendes Godspor dølge,
 Og Priis, og om Erkiændelighed
 Den ædles Liv og Minde følge.

Behag og Flid bestægtet er,
 I nyttig Flinkhed sæt din Hæder,
 I Erbarhed af Klædning bær
 Sindbilledet paa dine Sæder.

Troe Smagens simple Lov: Lyd,
 Dig aldrig Overdaad henrive!
 Al Brammestads og Glimmerpend.
 Et Flaneskildt bestandig blive.

I Selskab Eladdrens Tomhed sney,
 Dog uden mut og tvær at lade,
 Folk gierne Tankeløshed sney,
 Og selvflog Stoltshed altid hade.

Walg Udtræk uden brudt somt Wal,
 Bogt dig, at du ei Domme fælder,
 Og ingen Taler hold; men tael!
 Du troer ei, hvor os hiint vanhælder.

Giv Skiemt sin fine Dannelsse,
 Det muntert og uventet være;
 Huse, med den Wittige vi see,
 Men Algt vi for den Gode bære.

En Dagtyv, sløv paa Siæl og Krop,
 Fandt eengang Livet blive Byrde,
 En anden Dagtyv da fandt op,
 Ved Kortenspil at Tiden myrde.

Mærk, hvor en Ekionheds Blif er hvad,
 Naar hun er ræd, ei ret at faste,
 Mærk ved det lumpne Ord, ved Pas,
 Hvor alle Gratier borthafte!

Forsk hells ei med graadigt Blif
 Merkurer og Correspondenter,
 Bort Huushold er vor Republik,
 I Rikket er vi Regenter.

Bliv ved dit Egetoi og din Noe,
 Lær Datter til paa Navnekluden,
 Og troe, at Vand og Riger noe
 Med Gudsbielp styres os foruden.

Naar sig den Kvinde nidkær teer,
 At Staters Styrelse randsage,
 Mig synes altid, at jeg seer,
 Et Skæg besejge hendes Hage.

Nei lige Tid ei staae os an;
 Lad aldrig dem din Hu forlede,
 Naar du er givet — engang din Mand
 Skal signe dette Raad med Glæde.

Dog giftes! — fast om intet er
 Der meer at tale og at skrive.
 Men, gode Betty! hør, og lær
 Det ene Raad, jeg har at give.

Den Mand, som bliver dig bestaart,
 — Du denne Lønsønst vel erindre —
 Vær huld, ifald han er det værd;
 Hvis ei, da vær det dog ei mindre.

Fet Hændelse og Skæbne bær!
 Mit Barn, de da ei blive tunge;
 Det, mellem os, en Konfunkt er,
 Trods Alderdom at synes unge.

Min Betty! Livet stjer saa fort,
 Hvad grum, hvad uerstatelig Glæde
 Ved det lidt godt, man her har gjort,
 Alt nægte sig, at være glade!

Lad Tumsen og Udspredelsen
 Hos andre Mavn af Glæde bære,
 I stille Lyst du søge den,
 Det er for os, vi glade ere.

Giv skyldfri Lyst og Dyndens Koe
 Fast Boelig i dit Hiem og Hierte,
 Det gjør dit Ansyn mildt og froe,
 Det overvinder Lid og Smerte.

Nyd Livet, nyd hver Frnd deri,
 Men du dets Pligter ei forsage!
 Min lille Lere er forbi,
 Jeg til mit Egeton gaar tilbage.

N.

En Faders Sang ved sin moderløse Datters Bugge.

Sov, beste Pige! sødelig,
 Savn ei din omme Moders Pleie,
 Hun svæver venlig om dit Leie,
 Som Engel hun omsvæver dig —
 End ei min Sorg dit Hierte saarer,
 Frit tør jeg end udgræde den;
 Du smiler kun til mine Taarer,
 Naar blid du vaagner op igjen. —

D elste Billed, som du bær! —
 Rald Mindet om de soundne Dage,
 Rald mig det trofaste tilbage!
 Hvad jeg har tabt, mig daglig lær —
 Saa var det Smil, hvormed hun talte,
 Og lovede at være min,
 Din Blidhed hendes Afsyn malte,
 Og hendes Afsejld var som din. —

Din Siæl er end, som hendes Kiønn!
 Hvo vogter den med kierligt Pie?
 Hvo vil med skyldfrie Haand den boie,
 Og søge i din Dyd sin Løn? —
 Hvo skal adbare mod de Farer,
 Som vil omgive dine Fied?
 Hvo viser dig de skjulte Snarer,
 Som sægges for Uskyldighed?

Gov, beste Pige! sødelig,
 Vox, bliv din Faders Trost og Glæde,
 Og lad hans Kierlighed dig lede —
 O! Himlens Engle vogte dig!
 Men, æ! om Uskylds Rose svinder,
 Om Tabet af din Dyd jeg seer
 Engang i Graad paa gustne Kinder....
 Gov, beste Pige! vaagn ei meer. —

Nein.

Kleons Sommeraften.

Comme ils sont doux, ces momens, où, séparé
du monde entier, seul avec son coeur, on
se recueille dans soi-même!

Florian.

D Fred, som over Jorden breder Dig,
som rosenklædt fra Himmelhjemmet stiger!
alt Fjendskab for Dit Ansyn snerpe sig;
thi for Dit Ansyn sumre Verdens Riger.

Med Ugler, spændte for sin mørke Karm,
fremiler Nattens venlige Gadinde,
der moderligt søvndysser Trouens Harm,
og byder Hyttens Rummer glemte at svinde.
Om hendes Skulder slanger sorte Dragt:
en halvslukt Fakkell hun mod Jorden rækker;
og Skjøn er Stjernebuenes lyse Dragt,
der hendes Hoveds tætte Slør bedækker.

Den kule Dug til Engen drypper ned
 fra Englens Haand, der foran hende svæber:
 hver Blomst, hvis Rod i Middagstimen leed,
 nu sval og laddet sig mod Himlen hæver.
 Bag hendes Arm end jeg en Engel seer,
 der over Jorden Drømmes Hær udgyder;
 al Graad er glemt, hvert Øie tryllet leer,
 og Haabets Rys den Slumrende nu fryder.
 Trængt sove tvende Børn paa hendes Skød:
 blint hvidt som Elsen, sort som Graven dette;
 see! det er Sønnen, og hans Broder, Død,
 der Haand i Haand vor bittre Skjebne lette.
 Du daler ned, o Søn! om Kummer's Træl:
 han drømmer Fred, hans Byrder tynge mindre;
 Du vinker ham, o Død! til bedre Held,
 naar ei Din Broder meer hans Sorg kan lindre.

Velbædig er Din Komme, blide Nat!

Hver Træl til Dig, som Varn til Buggen smiler:
 hans Øie snart, af lange Waagen mat,
 paa Leiets Slunder, lukker sig, og hviler.

Om Jorden stunger Du Din Moderarm,
i taase Røe Du Lund og Enge-hyller,
Ei salig Alvor hæver Du min Varm,
med sønligt Suk Du dette Hjerte fylder.

Naturens Fader! fra Din milde Haand
 Kom Dag og Nat, kom Daad og quægsom Slummer.
 Til Frøyd Du Morgenen gav Rosenbaand;
 Du Natten Balmen gav til Trøst i Rummer.
 Alt har Du skabt: Alt skjænkes os af Dig;
 O! Milon hist paa Feberleiet sukker,
 Ei han ved Dagens Rødmen glæder sig,
 ei han i natlig Stund sit Pje sukker.
 Usæl er Milon!... Af for alt sit Guld
 han ingen Times Blaan at købe mægter.
 Ei Bey, ei fordums Hylker ham er kald;
 forladt, blandt Fremmede, hans Sjæl vanskægter.

O Du, som fjender mine Dages Tal!
 ei af din Haand den Riges Skat jeg æsker;
 med Guld det savner jeg kun Guldets Qual,
 og Vred so mætter mig, og Vand so lækker.

Ei ønsker jeg mig Stormands Herlighed;
 mon Stormens Arm den lille Dvæst kan fælde,
 naar for dens Brede Granen styrter ned,
 saa det end dundrer høit i Nabøffjelde?
 Ei beder jeg om lærde Wiislings Held;
 kunndt hans Liv forgaaer blandt døde Bøger;
 I vilde Hav, i rolig Rildes Bæld
 jeg fro Din Godheds Spor, min Wiisdom, søger.
 Eet Suk kun Kleon har; det høre Du!
 det signe Du blandt Sukkes Myriader!
 og ved sin Grav han veltilfreds som nu
 da jubler synkende Din Lov, o Fader!

Aldrig Dig vanhædret har min Klage:*)
 Dig bestormer ei unøisom Bøn.
 Læg Du Sundhed, Gud! til mine Dage,
 og jeg er Din lykkeligste Søn!
 Lad mig trække, for at vinde
 ærligt Brød ved Ansigt Sveed!
 Saligt skjænker Arbeids Minde
 Livet Lyst og Døden Fred!

*) Musiken hertil er af den yngre Hr. Bille.

Harte Solens Glimt den Gunde bækker :
 Kraftfuld iler han til elsket Daad.
 Skjebnens Torden ei hans Hjerter skrækker,
 og som Duggen tørres let hans Graad.
 Engens Vilje ham fortrykker,
 naar han higer nyfødt Dag :
 Dig ved Maanelys han hylder
 under Nattergale's Slag.

Ei for Guld og Roes med graadig Klage
 stormer til Din Himmel, Gud! min Bøn.
 D lad Sundhed krone mine Dage,
 og jeg er Din lykkeligste Son!
 Naar til Dødens korte Dvale
 Graven aabner mig sit Skjød,
 lad min Nat, som deene, dale
 fredfuld, skyldfri, haabrig, sød!

F. Hæg Guldberg.

Cithersang

til mine Landsmænd i Paris
ved vor Sammenkomst hos en Landemand.

Midt i Paris og dens buldrende Glæder,
Midt i dens Hvirvel af søarmende Lyst,
Savnte mit Bryst
Dannemarks Lyst,
Savnte jeg Frugten af nordiske Sæder,
Venstab og Dyd,
Og den høiere Fryd.

Hiernen beruses, og Hiertet bedøves,
Alt løber løbst paa Forlystelsens Wei,
Venner, men nei!
Fryd er der ei.
Flygtige Glæder vil staaes, og røbes,
Virkelig Fryd
Dog kun kjøbes ved Dyd.

Landsmænd, I sølte, som jeg, og bevarte
 Fædrelandets Samfund, og Huuslighedens Baand,
 Dannemarks Aand
 Vandt Ederes Baand.

Her fandt jeg Glæder, som aldrig udarte,
 Takksomhedens Dyd,
 Og den høiere Fryd.

Hertias, og Dovers, og Eiderens
 Sønner,
 Hædter bestandig Eodaniens Bliis!—
 Midt i Paris
 Holder i Priis
 Stedse den nordiske Dyd, som forskjønner
 Musernes Frugt
 Med-Chariternes Tugt.

Sædelig Frihed, og Fædrelands Minde
 Udmærke stedse nærværende Sag!
 Broderlig Mag
 Skærme dets Sag.

Fredens i Danmark tilbedte Gudinde

Signe dets Tid,

Og belønne dets Glim.

Tænksomhed, Venfkab, og ædlere Glæder,
Herke der hiemme bestandig, som her!

Og som i Nord,

Her ved vort Word

Inde til Dannemarks Etners Hæder

Midt i Paris

Var Enfsalighedens Priis.

Baggesen.

Var selgilbe Wife.

Det er en hækkelig Mode vorden,
 Alt man bestandig ondt skal spaae,
 Og det saae ilde ud paa Jorden,
 Skulde hver Spaadom for sig gaar;
 Thi overalt man horer Klager,
 Som os bebude Dommemedag;
 Hvor alt forværres, og aftager
 Maaned for Maaned, Dag fra Dag.

Venner! vi har det ei saa ilde,
 Glæde vi sionne paa vort Held;
 Sver af os sikkerlig gierne vilde,
 Det og gif Esterverden vel.

Naar og engang vor Tid er omme,
 Er da al Glædes Tid forbi?
 Sid de Godtsfolk, som efterkomme,
 Saae det saa glædeligt her, som vi!

Glade vi helse da den Spæde,
 Com vi i Dag forhialp til Daab;
 Til hun i Sines Fodspor træde,
 Kan vi til hende sætte Haab;
 Kiærlighed, Benskab, milde Dyder
 Da ei paa Jorden skal forgaae;
 Lidet alt andet Savn betyder,
 Findes kun disse tre derpaa.

Hun i sin Ungdoms Vaar vil vinde
 Hierter ved Ynde og ved Aand,
 Saa hun en kiærlig Mand vil finde,
 Skienke ham Hierte, Trøe og Haand.

Saa vil hun vorde Danneqvinde,
 Vorde, hvad hendes Moder er,
 Vorde som Hustru, som Veninde,
 Kommende Alders Edle Kær.

Saa vil engang i Fremtids Dage
 Venner ved flige Fadderlag
 Til hendes Døttre frøe gientage,
 Hvad vi til hende sang i Dag:
 Leve vor Guldatter! leve den Spæde!
 Leve til Lykke for sine og sig!
 Leve, og vorde sin Faders Glæde!
 Leve, og vorde sin Moder liig!

N.

Bornholmsk Sang.

Naar Daarer bestandig, tidt kloge Folk med,
 Hvor end her i Verden vi ere,
 Med Klager mod Mennesker, Vilkaar og Sted,
 Sig kummerlig sees at fortære,
 Hvor skal man da vise sig Klagende hen,
 At evig man ej faar den Klage igjen?

Man maatte see til at opdage et Land,
 Hvor Marker, og Dale, og Høje
 I skionnest Afvevling fra Strand og til Strand
 Forlystet det skuende Øie;
 Hvor guldene Frugtbarhed herlig og skion
 Fra Dale og Høje bød Glæden sin Løn.

Berigende Virksomhed der maatte boe,
 Opvartet af Vid og af Nemme,
 Og Altidens Sæder og Ærlighed tro
 Glad Nøjsomhed der have hjemme;
 Med Stoltshed, den sande, af virkeligt Værd,
 Hver Indbygger føle sig det, som han er,

Og Frihed i Gialen, dyb Afstøt for Tvang,
 Fast Trofskab mod Stat og dens Fæder,
 Foragt for al Smaahed, al Hoffhed, al Rang,
 Blid Munterhed, Jevnhed i Sæder,
 Hvor alt dette fandtes, hvo mon vel det er,
 Som klaged', og klynked', om og han var der?

Men hvad af alt dette tilhører ej dig,
 Bornholm, du Eodaniens Emne?

Skion banded' Naturen dig, herlig og rig,
 Til ædle Indbyggers Ætke,
 Og Virksomhed, Nøjsomhed, Stoltshed, og Mod,
 Og Frihed og Dyd blev din herlige Lod.

Nhd. Kionfom din Gæfte! see Klippe og Dal,
 Og Agre, og Enge, og Skove,
 Selv Afgrundens Dnh, uden Grændse og Tal,
 Din Rigdom Foragelfer love!
 Paaskien den, udbred den, forag den, og nhd!
 Midundelfen doe ved at flue din Fryd.

Held over hver ædel Bornholmiske Mand,
 Hver ædel Bornholmiske Qvinde,
 Og hver, som blev værd at betræde dit Land,
 Og Venfkap ved Dyd veed at vinde!
 Nu hver fylde Glaffet til bredfulde Maal;
 Højt lyde; de ædle Bornholmeres
 Skaal!

Præm.

Til Rahbets Hustru.

Indskrænket til min tarvelige Boelig,
 Ej gandske nær ved Musers Helligdom,
 Og ej med Lykken lige til fortroelig;
 Min vilde Tanke flyver vide om:
 Den i min Barndoms Rosenlund nedbaler,
 Min glade Sang, paa blomsterstrødde Veje,
 Med levende, og blide Farver maler;
 O! ingen da var lykkelig, som jeg —
 Nu, tænker jeg, paa Egnen Kummer hviler,
 Og veemodsfuld, thi ej til mig, den smiler.

Da aabner sig fra hine Kjære Egne
 Til Ungdoms Aar en Udsigt mindre skjon;
 Bildfarelser begynder jeg at regne,
 Og Kummer, som var stedse deres Løn.

Dog til min Trøst, mig synes, jeg opdager,
 — O maatte ej mit Syn bedrage mig! —
 En større Hær af usfortjente Plager;
 Men midt i den, o Venkab! seer jeg dig,
 Hvor himmelsk Sjøen min knuste Barin Du quæger!
 Til blege Mund Du holder Trøstens Bæger.

Da beder jeg, mit fulde Hjerte beder —
 Gud glæde hver, som var oprigtig Ven!
 Han største Frnd, som Jorden har, udbreder,
 Han er og værd at eje den igjen —
 Og han, som glæded' mig i mørke Dage,
 I Spøg og Alvor lige vennetæl!
 Min Nabhed! — gid han ønske Lykke smage!
 Thi ene den er værdig for hans Sjæl;
 Gid ingen Ven paa Livets Vej ham svige,
 Og gid han elskes maade af ædel Pige.

Ja Kjerlighed! som al Naturen hylde;
 Thi den er stor, og evig Sjøen ved dig,

Som Wiisdom selv sin modne Glæde kender,
 Du som gjør Kummer glad, og Armod rig,
 Som vrister Sværdet af Barbarens Hænder,
 Og minder ham, at Menneske han er;
 Men ædelt Mod i Ungslings Barm antænder,
 Og Fødeland, og trange Hjem gjør kjær;
 Du skænker rene Fryd, som Hjertet søger,
 Som bindes ej ved Rygtets Priis og Bøger.

O Eljonne! dig Naturen gav et Hjerte —
 Hvo dette fik, den søgte og en Ven —
 Held Dig! o Held den Wiisdoms Aand, dig lærte,
 Hvad Værdighed det er, som egner Mænd;
 Naar falske Værd, uægte Glimler svinder,
 Som Løse; Kunst til Hymens Alter var,
 Naar Narren hun og han Kofetten finder,
 En Elsker Du, en Mand tilbage har,
 Hviß Elskov er dit Hjertes sande Hæder,
 Som af din Haand tog Livets første Glæder. —

Du veed, vor Jord er ikke Glædens Gæde;
 Vor gode Engel sukker, naar vi see,
 Han seer, at snart igjen skal Øjet græde,
 O! kun om Trøst og Lindring bør vi see.
 Vee den, som meer af Himlen tør begjære;
 Den meget fandt, som fandt en ædel Ven,
 Som tro med ham vil Livets Byrder bære,
 Og først ved Gravens Bred dem lægge hen.
 Naar glad din Sjæl sig op til Himlen hæver,
 Du glemme ej, at Du paa Jorden lever!

Om ingen Egn en skrefrie Himmel svæver,
 Og giftig Urt i alle Lande groer,
 Og Jorden just ved hule Torden bærer,
 Naar Somren milde Arme om den snoer:
 I ingen Stand er varig Fryd at finde,
 Og ingen Kaar friekjøber sig for Harm —
 Og jeg af Himlen fik en om Veninde;
 Dog græd jeg tit ved hendes omme Barm,
 Og — Gud! o Gud! saa endte jeg min Klage:
 Tak for min Trøst, Tak ogsaa for min Plage!

Ej vil jeg fra dit blide Øje jage
 Et Billede af Fremtids Held og Fred;
 Nej, ene den kan Livets Nektar smage,
 Som til dets Bitterhed og er bered;
 Du uden Bludsel kun af Himlen kræve
 Det Hæld, den Fryd, din rene Sjæl attræer;
 I Venne: Kreds og Næssomhed at leve
 Din Ungdoms blomstrende og muntre Aar,
 Og Børn og Mand til samme Varm at trykke;
 Dit Ønske er at skabe selv din Lykke. —

Tak for hver Fryd, som Du min Næstefælle giver,
 Tak for hver Trost, Du gyder i hans Sjæl;
 For hver Gang, ham din Munterhed opliver,
 For hver en Bøn, Du beder for hans Vel —
 O! Kunde jeg til Eder's Kreds mig snige!
 Alt see ham ved din Side lykkelig;
 Hans Øje meer end læben Dig at sige,
 Hvor glad han er, og hvad han skylder Dig!
 Hvor Hundslighed og Elskov sig forbinde,
 Et sikkert Øye for Venstreb er at finde.

Nein.

Vennesang

til en nygift Landfabsmaler.

Saa mangen Egn paa Skjønhed riig

Vi have malet af ved dig;

Nu glade Brødre dig igjen

Wil male een, o Ven!

Og savnes der end Kunstnerhaand,

Wil du gjenkjænde Vennenaand;

Den vore svage Skilbringer

Hos dig vil give Værd.

Igjennem Livets Blomsterdal

Saa Skøn en Vej sig bugte staf;

Ad Elskovs Myrthelund sig snøe,

Og Laurbær paa den groe!

Der Lusten være varm og blid,

Og hver en Udsigt Skøn og viid,

I Daggrund Lykkens Tempel maae

Læt op til Vrens staae.

Men at, et Bindskab, Liv kan faae,
 Der horer jo Figurer paa;
 En yndig og en kjærlig Biv
 Til dette give Liv! —
 Og skal der fleer Figurer staa;
 Du selv dermed det prinde vil;
 Indtil du der kan paa din Wiis
 Det faa et Paradiis.
 Hviis dette Bindskab dig indstaaer;
 Hver Broder onsker dig, og spaaer,
 Alt du din Fremtids Skilderie
 Erkjænde maae deri!
 Dog heller, heller maale du
 Din Bane lesterne eget
 Og den saa yndig blive! —
 Som du kan skildre den.
 N.

Uggewise

efter Claudius's die Mutter bey der Wiege.

Gov sode Dreng — Gud signe Dig!
 Du, som din Fader het saa lig;
 Det er Du, fiendt'haat yttre Dvil,
 Og ei ved Næsen fiendes vil.
 Nys var han her, og saae paa Dig,
 Og klapped Dig paa Kind;
 Og sagde: Jo, han ligner mig;
 Men, Næsen er ei min.
 Mig synes selv, at det er saa,
 Dog hans det sikkert være maae;
 Thi om Du ei hans Næse har,
 Hviß mon det da i Verden var!
 Gov Barn, det var vel Spøg af Fa'er,
 Dog, om det end har Grund;
 Noe — om Du ei hans Næse har,
 Har Du hans Hierte kun.

F. Schmidt.

Et Exemplar af Doff's Luise. ---

Hvis ej al Verden tager Fesl,
 Sig Piger gjerne har et Spejl,
 Som deres Skønhed dem kan vise.

Nu nys jeg sad, og pønsed' paa,
 Hvad jeg i Dag vel skulde faae,
 For dig min Hylдинг at bevise;

Thi faldt min Tanke paa et Spejl;
 Og sig nu selv, om jeg tog Fesl
 Med Doffes yndige Luise?

Anonymous.

Chloe og Lyda.

En Efterligning.

Til Chloe maae i Alleenstund
 Numont med Flor og Gazer rende;
 Sig Lyda klæder i Cartun;
 Men i Cartun jeg elsker hende!

Linon, og Silke, Stads, og Pragt,
 Og fløbt, og borget, Chloe pryde,
 Jeg elsker Lydas Bomuldsdragt,
 Som hendes egne Hænder syede.

Med fransk Parfæ, og Fiedre gaaer
 Den stolte Chloe at beruse;
 Jeg elsker Lydas eget Haar,
 Som blot Naturens Hænder kruse.

Paa Ehloes Kind gaar Rosen ud,
 Forgæves Hvidt og Sminke prøves;
 Jeg elsker Lydas friske Hud,
 Som siger, at den ei behøves.

Os sparer Ehloe alt Besvær,
 At søge nye Indligheder;
 At Lyda ræk velvoren er,
 Er alt, hvad sees af mig og Eder.

Hvad Ehloe lægger fuldt for Dag,
 Hvert Pust kvæler, Rødme vækker,
 Men Haab forøger hvert Behag,
 Som Lydas tatte Tørklæd dækker.

Uroelig jeg fra Ehloe gik,
 Saae alt, og rødmede derover,
 Jeg brænder, Lyda! ved et Blik,
 Jeg inden tatte Tørklæd pover.

Paa Ballet saae jeg Ehloes Glæde,
 Broderet Eløe, nymodens Epænde;
 Men Lydas God, og Lydas Dands,
 Alt nok — jeg danset har med hende.

Hvor glimred der ei Ehloes God
 I Dandses, og i Glæde; Striden?
 Men Lyda flet mit Favn imod,
 Og blev min Mage heele Tiden.

Med Skiemt og Indfald, Stoi og Grin,
 Det store Ord der Ehloes førte;
 Men tæt hos mig sad Lyda min,
 Og jeg — jeg ingen anden hørte.

Hos Mængden Ehloes Slaggreblik
 Beundring søgte, Ønsker nærte;
 Men Lydas til mit Hierte gik,
 Og mødte, hvad det ei begiærte.

Lad denne Jld end blande meer,
 Som vild af Ehloes Pie taler,
 I Lydas Pine Godhed leer,
 Og hendes Kinder Uffylt mæler.

Reis, raaber Ehloe! mig et Slot
 Med Damask, Guld, og Marmorstøtte;
 Vær trofast, hviler Lyda blot,
 Giv mig dit Hjerte, og en Hytte!

Jeg, Ehloe freeg, i gylden Karm,
 Maac rundt omkring i Staden stime;
 Giv, beder Lyda, mig din Arm
 I Maanefin en Aftentime.

Soupeen, Ehloe bød, med mig
 Maane Nøgler, Stierner, Baand foreene;
 I Faa Benner kun, som ligne dig,
 Bød Lyda, eller dig alleene.

Naar Ehloe evig tæres i
 Misundelses og Hovmod's Smerte,
 Fra Fordom, og fra Alvind frie,
 Er Lyda glad ved dette Hierte.

De knappe Naar, og Hytten her
 Møt for min Lyda's Hierte blive;
 O! meer et Kys afhende er,
 End alt, hvad Ehloe har at give.

N.

E p i s t e l

til Næbber, som Ægteemand.

Med sund Fornuft, og egen Wille,

Du har da Vænker paa dig faaet;

Nu, bykke til at kunde stille

Med Adam mellem ondt og godt!

Som een af os du nu er vorden

Geløstændighedens Bud til Trods;

Olump's, Parnassets Søn liig os,

Nu gaar i Aaget her paa Jorden.

Eil intet giordes i en Hast

Det Navn, du seent har maat' erhverve;

Dit Navn af Philosoph saa fast,

Din Wiisdomsnaaf, dans la Minerve,

Dg dine Argus Pietast

Mod andres Svaghed myndig diauwe.

Den Tid er altsaa nu forbi,
 Da du alleene endossered',
 Hvad Cancelliet afsignered'
 Paa Simon S. & Compagnie.
 Da stod du eene frem, som Manden,
 Du din, og ingen andens var.
 Men nu den Tid en Ende har,
 Du er en andens og en anden.
 Om — — nu befalet bliver,
 Uoverlagt det at forstaae,
 Hvad dog veloverlagt du skriver,
 Hvad Mod, hvad Udvei har du saa?
 Simonides fan dristig gaae
 I Kamp mod Generalskalken;
 Han har kun sig at bære paa *);
 Men du nu tvende bære maae.
 Nei fiære Nafnbes! du var galen.

*) Man fiænder Simonidis omnia mea mecum porto.

En anden ved et Egtebaand
 Langt mindre Fare skulde løbe;
 Men Nalhbet! hvor du gav din Haand,
 Der maatte være Held at fiabe.
 Du fiænder jo den Grund saa vel,
 Som Tvivl om Evigheden nærtte
 I Desmoulin's *) det adle Hierte,
 Da Sandheden hans Liv begiærtte.
 I lige Værd, og lige Held,
 Jeg spæner dig samme Tvivlsmaals Væld.

L * * * g * S * * * b.

*) Her er Camille Desmoulin's egne Ord, hvorefter
 til dette Sted sigter: Je ne dirai qu'un
 mot de ma femme. J'avois toujours
 cru à l'immortalité de l'ame. Apres tant
 de sacrifices d'intérêts personnels, que j'a-
 vois fait à la liberté et au bonheur du peu-
 ple, je me disois au fort de la persécution:
 Il faut bien, que les récompenses atten-
 dent là vertu ailleurs. Mais mon maria-
 ge est si heureux, mon bonheur domesti-
 que si grand, que j'ai craint d'avoir reçu
 ma récompense sur la terre, et j'avois
 perdu ma démonstration de l'immortalité.

Le vieux Cordelier No. 5.

S a n g

ved et Sølvbryllup.

Nes. Langt meer end Guld re.

Skion spirer Glædens Blomster frem
 For hver, som Fryd fortjener,
 Ei er vor Jord det Avalsers Hjem,
 Som vrantue Nidmod mener.

O! mangen høi og ædel Lyst
 Sandt Udgang til den Godes Bryst!

Og i de Glæders Blomsterbeed
 Jo Elfskøbs Rose smiler!

O reek, og himmelsk Salighed
 Udi dens Bøger hviler!

Og Trostabs Myrter frede den
 Til værdig Løn for Dydens Ven.

Held hver, som denne Rose fandt,

Dg fro dens Værd paaskionner?

Dg den i Myrtekrandsen bandt,

Hvorned ham Trostels lønner?

Ja, Elskov! tifold satsig hver,

Som i dit Smil sin Himmel seer!

I Skjoldfrie Ungdoms favre Vaar,

Din Magt vi glade hylde.

I moden Manddoms svare Aar

Vor Styrke dig vi skjulte.

I haushlig Enkels hulde Favn

Du byder kon for Ristet Gavn.

Med Faderheld, med Moderlyst

Du signer mild din Dyrker.

Naar Banheld stormer mod vort Bryst,

I Kampen du os styrker.

Selv sneehvid Alders Vintertid

Din Glædes Minde gjør os blid.

O ædle Par! som Kierlighed

I Rosenkæder knyttede;

Hvis rene Hjerters blide Fred

Den skabte og beskyttede! —

Held Dig! Din Lod er himmelsk Skion!

Du eier Dydens bedste Løn!

Du længe, længe lede den,

Du skue fro tilbage,

Opfylde med Læf mod Giveren,

Til soundne glade Dage!

Den Pagt, Du svor i Ungdoms Vaar —

Held Dig! den end urokket staaer.

O see en kjerlig Afkom Dig

Med henrykt Fryd velsigne!

See, hvor den glad bestræber sig

I Dyrer Dig at ligne!

Oynd Dit rene, sjældne Held

Med frydfuldt Øryst, med anben Sjæl!

See, glade Venner samle sig

Dg festligt Væger have,

Dg ønske: gid Du lykkelig

Maane længe samlet leve!

Za, elskte Par! Din Lykke nyd!

Dg Himlen værne om Din Fryd!

H.

B u g g e s a n g .

D lumre Spæde, lumre sødt,
 Dit Leie har jeg redt saa blødt,
 Alf Sønnen bli'r du stærk og stor,
 D lumre sødt du kære Moder!

Nu stille,

Du Lille.

Din Moder jo vaager hos dig!

End er din lille Fod for svag,
 Dog kommer vel engang den Dag
 Du ved din Moders Haand kan gaae,
 Og høre Matteredgaleen naae.

Nu stille,

Du Lille;

Din Moder jo vaager hos dig!

Da skal du stue Solen stien,
 Og Engen blomsterklæd og grøn,

Og Skovens Dyr, og Bondens Gaar,

Og Manden som i Maaenen staar.

Nu stille,

Du Lille;

Din Moder jo vaager hos dig!

Snart smykket med en hellig Krands

Du træder Livets første Dands,

Ei Krandsens Underkraft du veed,

Men husk dens Navn: Uskyldighed!

Nu stille,

Du Lille;

Din Moder jo vaager hos dig!

Den kjøbes ei med Perus Guld,

Men er udsøbt den Spæde huld,

Den trodser Vælde, Vaar og Brand,

Og blegner ei for væbnet Mand.

Nu stille,

Du Lille;

Din Moder jo vaager hos dig!

Saa numre Spæde, numre søde,
 Dit Leie har jeg redt saa blødt,
 Gud Fader, som i Himlen boer,
 Mod Ondt dig værne tiære Moer!
 Nu stille,
 Du Lulle;
 Din Moder jo vanger hos dig!

N. Frankena.

E p i s t e l

til

Hr. F. Høegh Guldberg.

D Guldberg! sande Rosernes Poet,
 Som livlig sang om hine trende Dyder,
 Der med en Blomsterdronnings Majestæt
 Det hulde Køn med Himmelynde pryder,
 Din lette Muse rosefarvet er;
 Naar den sit Dje paa en Gjenstand sætter,
 Seer den ei skarpe Træk, ei mørke Pletter;
 Den finder idel Lyb, og Skin, og Skjær.
 Du med bedraget Syn mig og har skuet,
 Da Døden mig at fælde rusted' sig;
 Da den graahærdet Hoved havde truet,
 Et større Værd Dit Venskab laante mig.

En rørende Fortælling Du anvendte *) ,
 Paa Din fra Styx tilbagekaldte Ven ;
 Vel jeg deri ei mine Træf gjenkjendte ;
 Men dog Dit Hjertesprog heel reev mig hen,
 Den søde Sang til Dvægelse mig tjente ;
 Nu lever jeg , nu synger jeg igjen ;
 Nu vaagner jeg til den medfødte Glæde ,
 At sove , lee , og lysteligt at quæde.

Men spørger Du : hvad virked' denne Kur ?
 Det var tilvisse hjælperig Natur ,
 Af nypperlige Læger understøttet ;
 En streng Diæt mig og dertil har nyttet ;
 Men , at jeg dog er atter rask og glad ,
 Og nu fornøjer mig med munter Quad ,
 Det volder , Du vil nærvæd gjette , hvad.

*) I den af Professor N a h o e e udgivne Charis,
 for Åaret 1797.

Tredobbelt Rose og mig Himlen givet;
 Og ved den Skjæns sin Gunst udmærket har.
 Den mig en Dværgesse igjenem Livet,
 Den mig Aes triplex circa pectus var.

Een er det lette Sind, det muntre Lune,
 Som fra min Ungdom af ledsaged' mig.
 Den hver en Sorg forbød at nærme sig,
 Og at forstyrre mine søde Bluune.
 Ved den medfødte Roses Tryllerie
 Jeg, som en flygtig Drom, Bekymring glemte,
 I hver Forsatning glad at kunne skjemte,
 Det var min praktiske Philosophie.
 Paa Livets Farimagdvej, ved at træde
 Paa jævne Stene, jeg dog sikker gik,
 Og ofte styrked' mig med sjælsøst Glæde;
 Jeg ofte til at glædes Årsag fik!

En anden Rose, som mig Himlen skjenkte,
 End Din Deel, ædle, blide Guldberg, blev.
 Hvad omt jeg sølte, hvad jeg spøgfuld tænkte,
 I Guderne's ældgamle Sprog jeg skrev.

Ja, Poese, min tro Vedsagerinde,
 Du gav mig tit en skyldfri Tidsfordriv.
 Du lader mig til ingen Alder finde,
 Men gjør til Sommerdag mit hele Liv.

Men af Jævnaldrende jeg har tixige
 En Rose faaet, af Vnde uden Lige.
 Den Kraft, som udgik fra ethvert dens Blad,
 Har gjort mig ung igjen, og stolt, og glad,
 Af varm Deeltagelse den Tryllestemme
 Sig i min Sygdom lod saa sødt foruemme,
 Gav mig saa stor, saa sand, saa reen en Lyf,
 At Hjertet næsten smelted' i mit Bryst,
 Og at den Tunge, som ei mere mæl'te,
 Ny Ild, nyt Liv, ny Nervekraft besjælte,
 Og da min Højre laag i Lamhæds Baand,
 Jeg snart skrev læseligt med venstre Haand.

Den tredje Rose da jeg Trøsten kalder,
 Den kæsteligste Skjenk i gammel Alder,
 Det Tegn, at den, som Reisen forestaer,
 Ufavnet ej til sine Fædre gaar.

Dom, elste Guldberg, nu, om af de trende
 Jeg ingen Hjælp, og Nytte maatte kjende,
 Især betenk, hvor fro mit Hjerter leer,
 Naar jeg Dig selv blant mine Læger seer.

Lode.

Register.

Abrahamson. Livets Fryd . . .	Side 94
Anonymous. I et Exemplar af Bøff's Luise	147
Anton Julius. Hunden og Høer. Fabel	62
Manden, Lovet og Eslet	98
Baggeseu. Ethersang til mine Lands; mand i Paris	130
bb. Sang til et Jubelbryllup	156
Frauenau.	160
F. H. Guldberg. Eleon's Sommeraften .	125
Heiberg. Det egentlige Ord (efter Kjellgreen)	110

R e g i s t e r.

I. Til Vaaren	Side 33
Indvielse til Gæden i min Lovhytte	39
L g h b Epistel til Naahbek, som Egtemand	153
15. Sang	44
Prolog ved en Forestilling af Høchasten	78
o a Gudselsdagøise	112
P r a m Bornholmsk Sang	136
Naahbek, til D. J. Samsøe (1793)	31
Wiise	42
De Herrer Originaler (efter det svenske)	46
Fordum; til J. Kierulfs Bryllup	64
Siden; til en Ven i Tessings Nathan	67
Snart; til min Ven Guldbergs Eline	69
Nu	71
Fattigvise	76
Raad til unge Digtere (efter Panfoll)	81
Midas en grædsk Fortælling (efter det svenske)	101
En Moders Raad til sin Datter (efter Mad. Bengreens svenske Original)	114

R e g i s t e r.

Barselgilde Vise	Side 133
Bennesang til en nygift Landskabmaler	144
Chloe og Lyda (en Esterligning)	148
Mein. Tilbageblik fra Evigheden	1
En Faders Raad ved sin moderløse Datters Bugge	123
Til Nabheds Hustru	139
Sander. Dødens Buggevise	74
F. Schmidt. Buggevise efter Claudius	146
Thaarup. Ved Magdam Bodenhoffs Grav	73
Tode. Sang af die Zauberey der Liebe	96
Epistel til F. H. Guldberg	163
Betlitz. Til Høsten	36
Til Nabhed, da han blev meer end Tilfuer	87

Til Læseren!

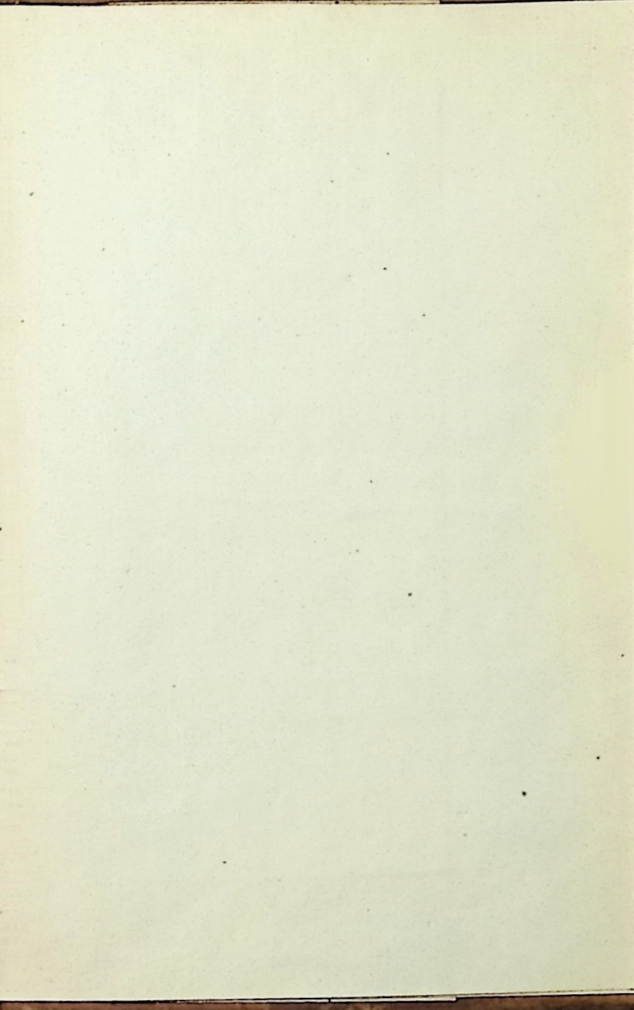
Efter to Aars Forsøg fremkommer der atter en Poesiesamling i Almanakform. Havde end det første Forsøg i Aaret 1797, maaskee fordi det udkom efter Almanaktiden, ikke Gode at lykønske sig med Publicums Modtagelse, hvortil det dog af saa mange blandt vore bedste Digtere saa kraftigen var anbefalet, har dog Undertegnede, siden hiin Understøttelse desuagtet heller ikke i Aar svigtede ham, ikke ladet sig afskrække fra, at prøve paa ny at formindske den Almanakfat, Udlandingerne aarlig sætte os i. Skulde denne Prøve være heldigere, end den første, er det hans Forsæt aarlig at vedblive saaledes, kun maaskee med den Forskiel, at han i de følgende ikke eene indskrænkede sig til poetiske Stykker.

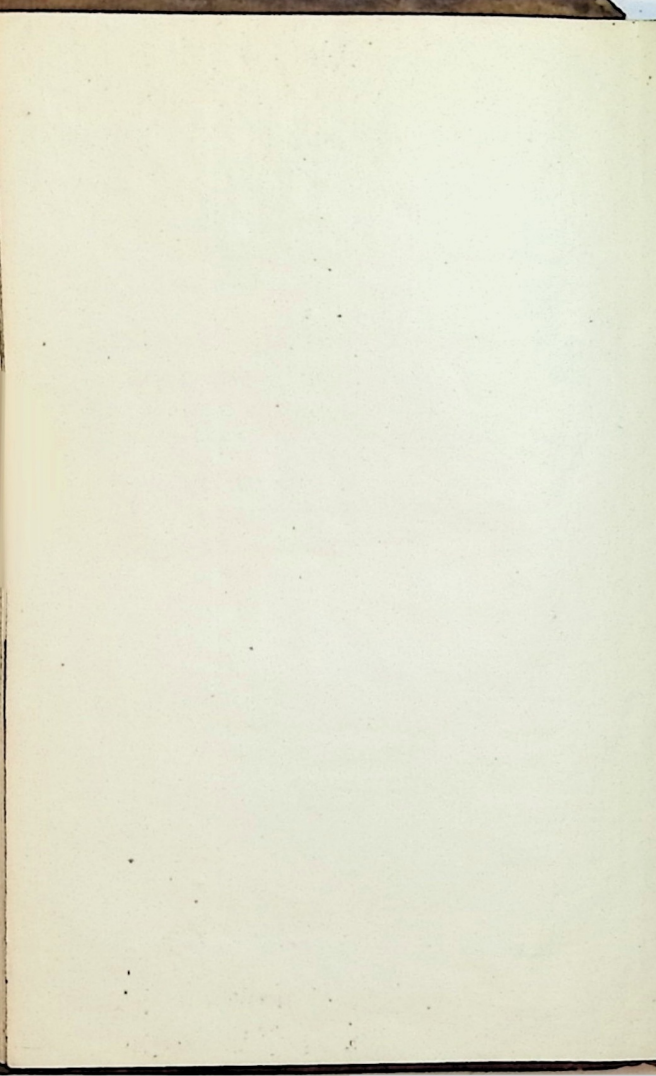
Endnu er der tvende Ting, hvorfor han maaskee har Andstydning at gjøre; den eene, at der i nærs værende Samling findes saa mange Stykker fra hans egen Haand, skøndt han med en nyere Konstoms mer tilfulde erklænder, at den Tiid, da han torde gjøre sig Haab at vinde Sted blandt Danmarks Digtere, er af mange og mangehaande Aarsager forbi;

men derfor er og det mæste af, hvad han har givet, ikke voxet paa hans egen Grund, men blot omplantet fra Naboerigets poetiske Blomsterland. Den anden Indvending, der maaskee vil blive ham giort, er, at han har meddeelt saa mange ham selv personlig vedkommende og tilegnede Stykker, hvilket maaskee vil tilregnes ham, som en Ubessedenhed. Han tilstaaer gierne, at det eeneste, han i Verden er stolt af, er hans Venner; men han seer sig tillige nødsaget at tilføie, at det er en Stoltthed, hvorfor han ligesaaalidt sukker, som venter, at blive helbredet.

Ballehuset, den 18 Novbr. 1798.

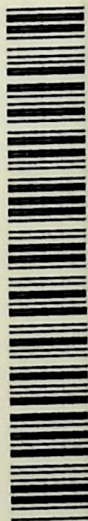
N. L. Nabhvel.

250.

Frederiksberg Kommunes Biblioteker

461477186

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN